



Сучасне та минуле

збірка віршів

Людмила Довжалко

Сучасне та минуле

збірка віршів

Людмила Довжалко

Events On-Line, Inc
Toronto, Ontario, Canada

Copyright @ 1995 by L. Dowzhalko.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form by any means, - electronic and mechanical without written permission from the author except for brief quotations in critical reviews or articles.

Published in Toronto by Events On-Line, Inc.,
Total solutions in Marketing Communications.

Cover photo by J. A. Kraulis/Masterfile.
Purcell Moutains, British Columbia, Canada.

Printed in Canada.

Canadian Cataloguing in Publication Data.

Dowzhalko, Ludmilla, 1926 -
Past & present: a collection of poems

Text in Ukrainian.
Includes bibliographical references.
ISBN 0-9699893-0-X

I. Title. II. Title: Past and present.

PS8557. 0866P37 1995 C891.7'91 C95-900723-7
PR9199.3.D628P37 1995

Всі права застережені.

ПОДЯКА

Я вважаю моїм обов'язком є висловити щирю подяку редакторові компанії Events On-Line, Inc., директорові маркетинг – Пані Лілі Адамець та усім працівникам, які вклали багато праці для випуску цієї книжки.

Щира подяка Пані Лілі Адамець за її умілий та професійний догляд над розвитком праці та підготовки матеріялу для друку. Вашим особистим бажанням було випустити цю книжку у світ гарно та успішно. Такі речі беруться під увагу. Моя щира подяка за ваш труд та зусилля. Прошу прийняти мої щирі слова подяки.

З пошаною до Вас,

Людмила Довжалко

ACKNOWLEDGMENT

I would like to express my sincere appreciation to my publisher Events On-Line, Inc., and all the employees who gave so selflessly of their time and effort in the production of this book.

A special thank you to my editor Lila Adamec, Managing Director of Events On-Line for her wisdom, insight, knowledge and professionalism. Her dedication and time commitment to this project have been nothing short of outstanding. Her dedication and commitment will long be appreciated. My deepest thanks you to you, Lila, for all your hard work and effort.

Ludmila Dowzhalko

Присвячую українському народові.

L. D.

Dedicated to all Ukrainians everywhere.

L. D.

Сучасне та минуле

збірка віршів

Людмила Довжалко

Зміст

Передмова.	1
I Любов до України	
Молитва до Бога.	2
Наша Мета.	4
Туго Моя.	5
Наша Юність.	6
Моя Батьківщина.	8
Віковічна Іскра.	12
Наш Рідний Край.	15
Без Захисту.	19
Вітчизна Моя.	24
Воленька Святая.	26
Перша Річниця України.	29
Борись Україно.	33
Молода Україна.	35
Знедолений.	38
Привіт Тобі, Україно.	42
II Туга за Рідним Краєм	
Надхнення Весни.	46

Зруйноване Гніздо.	50
Кучерява Тополя.	55
Чарівна Весна.	59
У День Матері.	62
Прийшов Час.	65
На Березі Ріки.	68
Зелені Гори.	71
Синіло Небо.	74
На Пошану Матері.	77
Журавлі.	81
Над Озером Село.	83
Осінні Дні.	87
Дівчинка–сирітка.	90

III Душевний Плач

О Києве.	96
У Широкому Полі.	103
Ми Зустрінемось Знову.	110
Тебе Ніколи Не Забуду.	115
Душевний Плач.	121
Приречена Судьба.	123
Холодна Могила.	126
Мої Спогади.	130
На Самоті.	133
Загублене Ягня.	138

Буревій.	141
Удова.	145
Тризна.	148
Подяка.	150
Останнє Слово.	151

IV Різне

На Початку Світу.	156
Пізнаймо Бога.	159
Залізний Птах.	162
Яскрава Зірочка.	166
Різдвяна Ніч.	169
Христос Воскрес!	171
Одинока Хатинка.	173
Проснись Тарасе.	174
Моє Село.	176
Блакитна Квіточка.	178
Промінь Сонця.	180
У Саду.	182
У 65–ий Ювілей.	185
Лиш для Вас.	187
Кращого Немає.	189
Святинє Моя.	191

V Голод України

У 60–ту Річницю Голодомору.	196
-------------------------------------	-----

Голод України. 199

VI Для Наших Найменших

Сова. 208

Двоє Мишенят *(казочка)*. 210

Жаба та Черногус *(казочка)*. 213

Котик Мурчик *(казочка)*. 216

Пригоди на Човні *(казочка)*. 219

Зайчик–Стрибайчик *(казочка)*. 222

Біографія. 225

Передмова

Передмова

Дорогий читачу, читачко!

Я хочу оповісти про історію цієї книжки, та що мене заставило її написати.

Я почала писати вірші після смерті мого мужа Миколи Довжалко.

У своїх перших віршах я хотіла виложити свій душевний плач на папір для облегшення того пережиття у якому я опинилася після смерті мужа. У них я висловлюю свої терпіння, свій жаль та смуток, свої скорботні дні та години, а пізніше роки жахливої самотності по втраті свого дорогого друга життя.

Багато із моїх віршів носять сумний характер і я чомусь знаходила спокій своєї душі у цих віршах. Я їх перечитувала по декілька разів на день, і не один раз умилася сльозами. Це була така моя розмова бо у хаті крім мене більше нікого не було. Та щоб не говорити сама до себе я писала ці слова на папір, які я знаходила

у своїм серці, у тій глибокій коморі з якої вони при іншій ситуації ніколи б не вийшли на зовню. І в цей час я пізнала і зрозуміла яку велику працю може виконати один олівець і листок паперу.

Одного разу відбувалось якесь свято на оселі Київ. Тоді був великий здвиг людей. У перше я пішла на цвинтар провідати свіжу могилу мужа. На цвинтарі було багато людей і в той час я там нікого знайомого не бачила. Я почувалась в той час дуже самотною, забутою Богом та людьми. Ця скука так мене опанувала, що я на тих усіх людей не звертала уваги. Я пішла через поле до центру ферми і мені здавалося, що він там є і я його там побачу коло тої стодоли, де він працював, де я завжди могла його знайти. Але як я приблизилась до будинку, тоді я схаменулася і себе запитала, як я можу знайти мертвого серед живих? Після цього подібні речі ще повторялися. Мій перший вірш носить назву (О Києве), який був присвячений у першу річницю після його смерті. Так почалася моя творчість. У перших віршах я висловлюю свій душевний плач. Багато з них є важкого змісту. У вірші (Кучерява Тополя) я називаю це велике дерево своєю подругою, у якої листя завжди шуміло. І як я сідала спочити після

щоденних турбот, прислухалася до цього шуму, то мені здавалося, що воно говорить зі мною. При цьому ситуація мінялася.

У цей далекий світ я привезла з собою любов до нашої Батьківщини, та до нашого поневоленого народу, який був тоді пригнічений тодішньою владою. Як терпів наш народ від своїх загарбників за давніших часів, а найбільше від червоної орди. Багато описую про красу нашої землі, про життя селян-землеробів. Про наш квітучий край. Після того, як Україна стала вільною, нам уста розв'язалися і у своїх віршах я почала більше говорити про гірку долю нашого народу та його страждання. Як Україна стала вільною я особливо відчула велику радість, і я би була дуже щасливою, якби я стала босими ногами на нашу землю і привітала її такими словами:

**Вітаю тебе, Україно!
Своїм рідним словом!**



I

Любов до України

Молитва до Бога

За що гине Україна
Боже, хіба ж мало!
Триста років на панщині,
А решта — в кайданах.

Поверни нам силу, волю,
Поглянь на руїни,
Бо без Тебе не воскресне,
Наша люба Україна.

Поверни нам нашу землю,
Та козацьку славу,
Поможи нам збудувати
Славетну державу.

Лиш у Тебе, святий Боже,
І правда і сила,
То ж звели, щоб засвітились
На Вкраїні небесні світила.

Прожени ворожі сили,
Із землі святої.
Щоб не вмерла Україна,
На своєму полі.



Наша Мета

Я не знаю, де взялося у мене
Так багато любови і жалю,
Бо ж була я напів сирота,
Образ батька в сльозах уявляю.

Але правду кажучи усю,
Мої жили наповнені кров'ю,
Що рікою пливе та кипить,
Вибухає назовні любов'ю.

Вона рветься у світ,
Так велить заповіт,
Досягнути своєї мети,
Небоятись грози та незгоди.

Як у морі бурхлива вода,
Підмива береги та коріння,
З ними пливе незгасима іскра
Віра, любов та надія.



Туго Моя

Тоді, як ми їхали в світ,
Гули гармати на полі бою,
А ми ішли, вперед ішли,
Ми ішли шукати кращу долю.

Лети моя туго лети.
Лети привітай Україну,
Бо для мене вже ніколи йти
Лиш думками за нею долину.

Летить мої думи у світ,
Летить до блакитного неба,
Розкажіть про Державу вільну,
Мені більше нічого не треба.

Передай, розкажи на весь світ,
Що Держава нова народилась,
Що пророчі слова не пропали дарма,
Розцвіла Тарасова могила.



Наша Юність

Так тихо, спокійно, десь шорох пропав,
Лиш у вікна легенько вітерець повівав,
І разом із вітром летіло тепло,
З далекого краю, де рідне село.
А мрії кружляли туди і сюди,
І знову вертались у рідні степи.

Так скоро об'їхала думка моя,
У рідному краю побула,
Згадала про юне дитинство вона,
Що давно вже пройшло, проминуло.

Вже ніколи воно не поверне до нас,
Не поверне дитяча доріжка,
Не поверне до нас наша юність палка,
Материнська ласкава усмішка.

Наша юність пройшла наче спів солов'я,
Після нього співали гармати,
Всі летіли ми в світ, в невідомий похід
Проважала нас рідная мати.

Ті слова матерів, це не був їхній спів,
У дорогу вона провожала,
Її щирі слова і молитва свята,
На дорогу усім побажала.

Так скінчилися радісні, юні літа,
Попрощались з селом, а Матуся
Нам дивилася в слід, на дозрілий свій плід,
На будуче своє покоління.



Моя Батьківщина

Вже давно ми живемо на чужині,
Доля нас сюди занесла,
Так багато прийшлося пережити,
А дорога терниста була.

З дня на день ми в страху проживали,
Ми не знали, що завтра буде,
Тяжким молотом путь пробивали,
Не здавались ніяк і нігде.

Юні роки, і сила, і слава,
Та хоробрість із роду у рід
Нам енергії, сил додавала,
Беззупинно шагали вперед.

Ці часи тоді були жахливі,
Голод, холод, і люди чужі,
Страх обгорне, як те пригадаю,
Ми скитальцями звались тоді.

Та згодом стали привикати,
Скорились долі в чужині,
Свій хліб насушний заробляли
Для своєї власної сім'ї.

Ми тут пізнали правду й волю,
Та захист свій ми тут знайшли,
Але ще й досі не забули,
Чиї ми дочки і сини.

Повік ми будем пам'ятати,
Свою Україну,
Поневолену, убогу,
Нашу Батьківщину.

Де сади цвітуть вишневі,
Солом'яні хати,
Та лани широкополі
І гори Карпати.

Ми ніколи не забудем,
Ріки та долини,
Де в дитинстві босоногі,
Бігали щоднини.

Хоч убогі, та щасливі,
Солом'яні хати
Були кращими для нас,
Як панські палати.

Усе рідне, усе миле,
Давно залишили,
Та високо насипані,
Козацькі могили.

А тепер прийшов час,
Можем їхати знову туди,
Де в дитячих черевичках ходили,
Пригадати дитинство своє.

Пригадати село над рікою,
А за спиною гори круті,
Ті місця де збирались гурбою,
Ми тоді ще були молоді.

Та провідаю батька та матір,
Може застану в живих,
Привітаю, пригорну до серця,
Я Ваш син, що по світу блудив.

А родина моя не діждалась мене,
Відшукав я убогу хатину,
Те родинне гніздо бур'яном заросло,
А криниця ще є біля тину.

Хоч убоге воно, а мені дороге,
І сльоза покотилась на груди,
Батьківщино моя, ти мені дорога,
І такою назавжди ти будеш.

Привітайте мою Україну,
Край наш рідний і землю святу,
Передайте привіт і вклонітесь,
Краю рідний, тебе я люблю.



Віковічна Іскра

Ти далеко від нас, Україно,
Важко пада на землю сльоза.
За нескорену долю народу,
Де горить віковічна іскра.

Стогнала наша Україна,
Але захована іскра,
В снопах дозрілої пшениці,
В могутній удар каменяра.

В серцях зростала та міцніла,
В дитячі душі теж гляділа,
Летіла в світ іскра огня,
З—під молота каменяра.

Вона горіла, не вгасала,
По тундрах дрімучих,
На засланні, у в'язницях,
За дротом колючим.

Незаступна ніким наша мати,
Щиру руку ти нам подала,
У підпіллі синів породила,
Поміж ними горіла іскра.

Вони клятвою всі присягали,
Служити на вірність Тобі,
У боях їх обличчя сяло,
Ціль єдина була на меті.

Відродити Славетну Державу,
Захистити могутній наш край
Щоби слава в боях не пропала,
Наших прадідів віра, звичай.

Та щоб хвилі в Дунаю білили,
Під місячним сяйвом вночі,
Як боровся наш славний Мазепа,
Йому вірні, завзяті стрільці.

Слава героям хоробрим,
Що віддали життя за свій край,
Слава тим, що в підпіллі боролись,
Разом з ними ішов каменярь.

Та щоб дзвони святої Софії,
Пролунали на вільній землі,
Та щоб прапор жовтоблакитний
Майорів безприривно вгорі.



Наш Рідний Край

Многострадальний Краю наш,
Земля наших предків спочилих,
Залишили для нас заповіт,
Іскру в серці мечем запалили.

Вони навчили любити свій Край,
Боронити його до загину,
Щоб не сміла несита ворожа рука,
Зруйнувати кордон України.

Усім нам рідна вітчизна була,
Ми линею душею до тебе,
У нашому серці спокою нема,
Лиш зітхання і туга німа.

Залишили тебе Україно,
Не з розкошів від тебе пішли,
Та блукали по світу чимало,
Рідний Краю! Прости нам, прости.

Ця розлука з тобою важкою була,
Покидати все рідне, все миле,
Для спасіння душі в невідоме ішли,
Іскра в серці дорогу світила.

Усіх нас за правду казнили,
По тюрмах карався чернець,
Нашу віру ногами топтали,
На престолі сидів чужинець.

Вони щастя своє будували,
І на полі чужому орали,
Собирали з отрути врожай,
Так терпів наш улюблений край.

Чому ми не такі, як всі інші народи?
Чому хрест віковичний несли,
Чому те око дивилось з висока,
Як нечистий з косою ходив.

Косили косою сам цвіт України,
Косили косою весь скарб,
Косили освіту, косили еліту,
Косили свободу та глас.

Здіймаючи очі до неба,
Ми просили, благали Отця,
Заступися за нас милосердний,
Наша віра у Тобі стійка.

Що творилось лиш ти один знаєш,
Забирали дітей від батьків,
Неймовірні насильства, знущання,
Безпощадно казнили братів.

О земле наша! Поневолена ненько,
Ти хоронила у собі живих та мертвих,
Ти хоронила замучені душі,
Що пропали, як сотні, та сотні других.

Ми каралися разом з тобою,
У холодних оселях брудних,
А червоні жупани гуляли,
Поки стало запасів людських.

Їхнє царство цвіло, процвітало,
Всім трудящим грозила тюрма,
З них останню сорочку знімали,
Забирали скотину з двора.

Не одна мати заридала,
Повивши діточок своїх,
Нещасну долю проклинала,
Серед спустошених степів.

Чиясь рука про те подбала,
Усю вселенну занедбала
Квітучий край занастила,
А смерть з лопатою ходила.

Прийшов час, що кайдани порвали,
Всі свobodно промовимо в раз,
Ми вітаєм тебе Україно!
Краю рідний! Прости нам, ще раз.

Минали роки та століття,
У вірі чекали, що прийде той час,
Що нам сонце у вічі загляне,
Бо огонь наших предків, ще досі не згас.



Без Захисту

Владико світу наш єдиний,
Чому до цього допустив?
Чому мечем своїм могучим,
Катові груди не пробив?

Чому не міг Ти зупинити,
Благання наші не цінив?
Чи ми не є твоїм творінням?
Чи стогін наш не був сильним?

Ти ж бачив горе та знуцання,
Дивився на них із висоти,
Як тлінні душі догоряли,
Та в бездну падали вони.

Моління наші летіли мимо,
Вони до Тебе не дійшли,
Століттями кости горіли
В лісах замерзлої тайги.

Простіть мені за ці слова,
Із жалем сію їх на волю
За наш знедолений народ,
Гірку, нещасну їхню долю.

Народ пригнічений, убогий,
Без крихти хліба на столі,
Без права голосу та волі,
Забутий небом, на землі.

Не було захисту нікому,
І де ж взялася ця орда
На нашу землю віковичну
Ввесь люд знівечила вона.

Зникали люди, зникали села,
Зникала нація із рідної землі.
За який гріх, Владико, так терпіли?
Такого світ не бачив на землі.

Босоногі, у снігу
Норму вивовняли,
Замість хати у землянках,
Віку доживали.

Чому Ти, Господи, не бачив
Як сирота плаче?
Та нікому пожалітись,
Страх був: "Як побачуть..."

Ті, що могли пережити
Той страх та неволю,
Промовляють, оплакують
Кобзареву долю.

Бо ж самим прийшлося чимало,
Гірку чашу пити,
Та не раз кривавим потом,
Хліб насушний замісити.

Лиш тільки нашу Україну
Постановили розіп'яти,
За те, що хлібом годувала,
червоні палати.

Ніяка сила не здолає,
Ні смерть, ні голод, ні тюрма,
Не зникне мова солов'їна,
Не згине нація моя.

Не вмере, не загине та не зникне,
З руїн повстане володар,
Бо корінь прадідів глибокий,
На зустріч піде ворогам.

Гнобителям настав кінець,
Пора жало своє сховати,
Пора найвища, щоби ними
Канави в лісі засипати.

Споконвіку гнобителі,
На нас нападали,
Без пощади, без сумління,
Край наш рідний руйнували.

А з країни вивозили,
Що попало в руки,
Загортали, вигрібали
Хижацькі руки.

Тай одежу всю забрали,
Що було у скрині,
Не забудем ми ніколи
Про це аж до нині.

Не зважали на благання,
Материнські сльози,
На малих дітей ридання,
Та стогін немічних убогих.

Тиж дивився із гори,
Святий Божий Сину,
Як нечистий масакрує,
Нашу неньку Україну.

Відкрий нам очі, щоб пізнати,
Чи Ти карав їх за гріхи?
Чи ті діла Твої пророчі,
Здійснитись мусили вони?

Без захисту в нужді та горю,
Найвищою в світі ціною,
Життям та кров'ю заплатили,
Сини невинної землі Святої.



Вітчизна Моя

Як згадаю про тебе, Вітчизно моя,
На волю рветься любови струя,
До рідного краю, до рідної хати,
У степи золотисті твої.

Слова любови та печалі,
На волю рвалися з грудей,
Утіха грала водограєм,
Сльози лилися із очей.

Світло свободи засіяло,
Над нашим краєм чарівним,
Над тими, що життя віддали
У боротьбі за тебе, краю мій.

Вечірня зірка засіяла,
Як у святу різдвяну ніч,
Та пеленами обгорнула,
Віків оплаканих безліч.

Кріпись знедолена Вітчизно,
Не дайся накинута ярмо,
Борись за вільну державу,
За честь, за славу, та добро.

Столице наша, місто Київ,
І ти, могутня Україно,
Твій хресний шлях ізлитий кров'ю,
У славі виринув з руїни.

Молюся за тебе, мій рідний краю,
Нехай ця молитва за хмари летить
Молюся за долю мого народу,
Нехай милосердний його захистить.

І прошу у Бога, Вітчизно моя,
Щоб щастя цвіло золотим вишиттям,
Щоб неділею звалася кожна година,
Щоб мир, та спокій повік панував.



Воленька Святая

Усміхнулася доля мого народу,
Нам здавалось, стражданням надходе кінець,
Сподівались, що очі замкнуться ворожі,
Що віками для себе сплітали вінець.

Та не довго ця радість утішила нас,
Стали знову ярмо накидати,
Стали знову на користь свою,
Ту саму отруту в людей уповати.

Та хіба ж нам не судилось,
Вийти із неволі?
Та невже нам не діждатись,
Воленьки святої?

Земле моя знедолена,
Та краю мій милий,
О Києве! Брате рідний,
Не зрадь України.

Поглянь оком на Дніпро,
Згадай слова пророчі,
Бо любив Він Україну,
Як серце дівоче.

Оспівував, оплакував, вигравав на кобзі,
Щоб забути, щоб не чути,
Та щоб серце не боліло,
Як не бачать очі.

Люди чомусь змінилися,
Байдужими стали,
Та й на лихо забулися,
Як раніш їх звали.

Звали ми їх – сини Землі,
Орли сизокрилі,
А що сталось тепер з Вами
На вільних землях України?

Забули сиву давнину,
Історію свого народу,
Забули клятву та присягу,
Забули рідну мову.

Згадаймо про своє минуле,
Покилих прадідів–дідів.
Згадаймо рани та руїни,
Поляглих воїнів, синів.

Пригадаймо рідний край,
Квітучий степ та гори,
Шовкові трави навкруги,
Ріку Дніпро та море.

Пригадаймо час минулий,
Усе нам рідне, миле,
Та відшукаймо той ліхтар,
Що наші предки засвітили.

А печальні, сумні хуртовини,
Раз назавжди хай згинуть вони.
Нехай вітер у полі розвіє,
Чорні хмари з–за мурів Москви.

У молитві для тебе Вітчизно,
Кращої долі просим у Бога,
Щоб позбутися чаші гіркого вина,
Що пила Україна убога.



Перша Річниця України

У першу річницю уродин Твоїх,
Ми вітаєм тебе, Україно,
Розвивайся, рости та крепись,
Будуй щастя своє на руїнах.

Перше слово — вільна Україна,
Рознеслося по рідній землі,
Хрест на груди, та сльози лилися,
Несподіване щастя та радість душі.

Дзвони радості, щастя та слави,
Залунали на нашій землі,
Народилось дитя на ім'я — Україна,
Сон здавалось приснився мені.

Ні не сон, це — вільна Україна,
Що страждала, віками горіла в огнях,
З—під землі вирина, воскресає,
Поневолена ненька — вітчизна моя.

Залунали слова — народилась Держава,
Сколихнулись унілі серця,
Сльози радості пливли рікою,
До столиці, що Києвом зветься вона.

То ж не легко прийшлося будувати,
Бо та сама ворожа рука,
Ще і досі руйнує, грабує що може,
Вимітає полиці остачу зерна.

За ці роки червоного раю,
Божевільна та люта Москва
Мов нечистий по пеклі товклася,
Та ще й досі ідея у них та сама.

Важко боротись убогій дитині,
Бо у злиднях родилась, у злиднях росте,
Ворогам своїм в очі сміється,
А віру та славу свою береже.

Пробивайте дорогу, поки топиться сталь,
Тільки віра у Бога і сила народу,
Відбудує державу, та вільні права,
Для утіхи та слави свого народу.

Прийшов час — розлетілись кайдани,
У світ широко відкрилось вікно,
Голуб миру вже вільно по світі літає,
А "отечество" в прах розлетілось давно.

Тяжко забути знущання жорстокі,
За ті руки криваві не прощений гріх,
За ті кості, що по всій Україні валялись,
За що невинний наш нарід поліг.

Та за 8 мільйонів людей,
Що голодною смертю вмирали,
Та прострілений череп в чоло,
Сам про себе говорить із ями.

Може станеться чудо з чудес,
Що той голос могутній з небес,
Прожене те нечисте насіння,
Та народить нове покоління.

Владико неба та землі,
В молитвах просим та благаєм,
Поможи зберегти, зберегти наш край,
Єдину надію на Тебе складаєм.

Прийдім поклонімось цій бідній дитині,
Що повита в убоге лахміття,
Бо цей дар найдорожчий для нас,
За минулі сотні лихоліття.

Ріка, могутній наш Дніпро,
Вода руслом пливе бурхлива,
Шепоче генія молитви та слова,
Невтомного борця за долю України.

Я радію душею і серцем,
Лиш для тебе на світі живу,
Лиш за те, що я вільно взиваю,
Незалежну Державу вільну.



Борись Україно

Борись Україно, борись!
Борись та виходь із руїни.
Для краси та утіхи живи,
На славу своєму народу.

Народилась нам Україна
Убогим дитятком,
Матір в неї убогая,
Києвом її звати.

Люблю я тебе Україно,
Душею та серцем люблю,
Та за долю мого народу,
Святого Господа молю.

Знедолена рідна нене,
Душа до тебе лине,
У квітучий край наш рідний,
А доля твоя гине.

Борись Україно, борись!
Борись та виходь із руїни.
Для краси та утіхи живи,
На славу своєму народу.



Молода Україна

Україно моя довгождана,
Незалежна державо моя,
Несподівано стала вільною
Без пролиття крові прийшла.

Сам Господь відкрив двері широко,
Він кайдани і тюрми здолав,
І нещасну мою Україну,
Із неволі для нас врятував.

Бережіть її рідную матір,
Щоб не зміла ворожа рука,
Щоб лиха їй не вчинила,
Ненаситна московська орда.

Боріться браття за Україну.
За рідну землю і за Край,
За свою славну Батьківщину,
За віру, волю та звичай.

Поможіть їй закріпитись,
Будуйте у славі,
Рідну мову, рідну хату,
У своїй державі.

Любіться та єднайтесь,
Стійте на сторожі,
І знесіть з лиця землі,
Нащадків ворожих.

Хай засяє сонце правди,
Хай згине темрява,
Хай повстане незалежна,
Свобідна Держава.

Поклоніться землі нашій,
В обіймах вітайте.
Любіть її та шануйте,
Бога вихваляйте.

Ми століттями ждали тебе,
Це спасіння здійснилося чудом,
Сам Господь доручив її в руки синам,
Цю потугу віддав для народу.

Наша гордість, честь і слава,
Народилася Держава,
Слава Богу на землі!
Слава Україні молодій!



Знедолений

У неволі за ґратами,
Замкнутий страдаю,
Світла сонця я не бачу,
Долю проклинаю.

Оплакую лиху долю,
У вічній темряві,
Та за що мене карають,
Не чув та не знаю.

А як вийшов я на волю,
Землі поклонився
Та за край свій знедолений,
Сльозою умився.

Залишився без нічого,
Лиш порвана свита,
Та земля, що підімною
Порохом укрита.

Лиш одне, що залишилось,
Цього не забрали,
Мила мені Батьківщина
Та на серці рани.

О Краю, мій Краю!
Ти все, що я маю
Ти скарб наш єдиний,
Вітчизно моя.

По вік наш любимий,
Ти щедрий та милий,
Миліший від сонця,
Що світить угорі.

Сльозами омий,
І кров'ю облитий,
Штиками скопаний,
Запроданий катом стогнав.

Без віри та волі,
Без кращої долі,
Голодний, холодний,
В ярмі порпадав.

За правду, за волю,
За кращу долю,
У злиднях, нещасті,
Судьбу проклинав.

В далекім Сибірі
Медведі нас їли,
В сніжних хуртовинах
Безслідно пропав.

Брат брата боявся,
Дітей відцурався,
А батько та мати,
Молились у кутку.

Молились до Бога,
Здіймаючи руки,
Пошли нам Всевишній,
Спасіння своє.

Молились благали,
За рідного сина,
Єдину дитину,
Всевишній, спаси!

О Краю, мій Краю!
Ти все, що я маю,
Ти скарб наш єдиний,
Вітчизно моя.



Привіт Тобі, Україно!
Друга річниця.

Привіт тобі, Україно!
Привіт тобі, скорботна нене,
У друге свято це велике,
Душею линею ми до тебе.

За самостійний край наш любий,
Молити Господа ми будемо,
За світлий провід для країни,
За кращу долю України.

Вже другий раз святкуємо разом,
Цей день твого воскресіння,
У друге прапор синьо-жовтий,
Блищить від сонця на вершинах.

Цей день відзначили ми нині,
За океаном, на чужині,
І тут ми Господа просили,
За мир та спокій Батьківщини.

Будуйте, браття Україну,
Здорову, сильну, неділиму,
Міста та села, кам'яниці,
Будуйте славу для столиці.

Не легко Вам, важка це справа,
Новонароджена Держава,
Та ще і досі вищі сфера,
Скубуть червоні офіцери.

Скубуть ще й добре оббирають.
Їм бюрократи помагають,
Корупція панує всюди,
А совісті нема, не було і не буде.

А партократи на всю пару,
Обчистили свою державу,
Новонароджену країну,
"Росію-матушку" любиму.

Всесвітні з ними мафіози,
Вагонами везуть з колхозів,
Різні країни постачають,
Швейцарські банки наповняють.

В жадобі здобичі шукають,
Країна гине у багні,
А бідну мою Батьківщину,
Хочуть розп'яти на хресті.

Україно, краю рідний,
В боротьбі за перемогу,
Ми за тебе боротися будем,
Поки підем у далеку дорогу.

Живи Україно, Державо моя,
Живи і борися, виходь із руїни,
Живи, процвітай лиш для нас,
Для краси та утіхи свого народу.



II

Туга За Рідним Краєм

Надхнення Весни

У небесну блакить ми гляділи,
В синю даль наші мрії летіли,
Немов хмари пливли та зникали,
І тривожно назад повертали.

Весняний вітер тихий, ніжний,
Надхнення радості, краси,
І гай зелений заговорить,
З приходу вільної весни.

Пробудилася знову весна,
Пробудилася небесна краса,
Нові мрії наводять вони,
Довгожданні зітхання весни.

Не одна вже весна проминула,
Не одна зкам'яніла доба.
Наші мрії росли та міцніли,
Поки прийде весела весна.

Вже проминуло пів–століття,
Як залишили рідний край,
Далеко десь за океаном,
Знайшли стихійно вимріяний рай.

Спитай себе, яка причина?
Що робимо на чужині?
Чи доля наша є лиха?
Що занесла за межі України.

І тут те саме сонце світить,
Земля покрита чарами весни,
Що будять в серці мрії віковічні,
Оброслі мохом спогади весни.

Миліші спогади від ранньої весни,
Тяглися шарами, мов падали тумани,
Тяглися в край безмежної краси,
Де в юності втішалися ми з Вами.

Весною оживають всі творіння,
Луги, поля і тихий яр шумить,
А спогади про тебе, Україно,
Неначе річенька зажурена біжить.

Біжить, пишається, розбризгує водою,
Мов вільна птиця в синіх облаках,
Біжить долинами, а так впадає в море,
У Чорне море вибрала свій шлях.

Звивалась змієюю поміж горами,
Пливла широкими степами,
Пливла тоді, пливе й тепер,
Ріку що звали ми Дністер.

Русло почало з гір Карпат,
В садах вишневих біля хат,
Де місяць ночами світив,
Де сизокрилий воду пив.

Як же забути цю весну:
Рожеву, синю, голубу,
Село та криші з білих хат,
Весняний вітер з гір Карпат.

Ми чекали цей прихід весни,
Щоб рани помити росюю,
Ми чекали приходу Христа,
Що приїде осятком, з лозюю.

Пробудилася рідна земля,
Що приспала її доля лиха,
А тепер нам засяє зоря,
Наша перша рожева весна.

Поглянь з небес, благослови
Цей прихід вільної весни,
Привіт братерський передай
Та сохрани наш рідний Край.



Зруйноване Гніздо

Батьківський дім та сад вишневий,
Мережиться, мов сон, мені в очах.
Висока постать батька із вусами,
Що усміхались ласкаво до нас.

Не раз, чогось ми натворили,
Він тільки вусом поморгав,
Та щоби лиха не вчинити,
Покірним голосом сказав:

"Усі підходьте та сідайте,"
А сам у руки скрипку взяв,
Слова улюбленої пісні,
На скрипці чітко вимовляв.

Співав та грав, а ми сиділи,
Навколішки клякнули перед ним,
А скрипка грала та співала,
Так милодійним звуком, чарівним.

Вона співала про весняні води,
Про високі трави та луги,
Де овець отари випасались,
Під зоряним небом ранньої весни.

Співала про поля родючі,
Та про ліси, що весело шумлять,
Співала про козацьку долю,
Та цвіт черемухи в гаях.

Про наших лицарів хоробрих,
Про мир та спокій на землі,
Та про наш край, кріпацьке лихо,
Лани пшениці, як жали косарі.

Оселя наша пишалася на узгір'ї,
Навкруг неї виднілися лани,
А вниз дорога, що була крутою,
Тяглася просто до ріки.

Ріка спокійна та широка,
Неописана краса, як сонечко встає,
Зелений берег деревом весь укритий,
Два білі лебеді пливли серед ріки.

В кутку, де верби похилились,
Джерела вибухали з-під землі,
Вода крутилась та кипіла,
Ввесь час у літку, та в зимі.

Ми часто вечором сиділи,
Біля оселі, у тіні,
Та довго, довго вдивлялися,
На тихі води чарівні.

А місяць срібний, наче човен,
З-за хмари нишком виринав,
Свої проміння золотисті,
На святу землю розстеляв.

Часи змінились, став неспокій,
Нестало батька серед нас,
Затихла скрипка, більш не грає,
А сад вишневий став не наш.

Кудись доля лукава, жорстока,
Занесла в невідомий нам край,
Там, де білі медведі ночують,
Там, де кажуть: "На віки прощай..."

З того часу лиш вітер гуляє,
Біля оселі у вишневім саду,
Блідий місяць за хмари заходить,
Думи линуть в німу тишину.

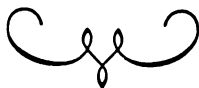
Розпалося гніздо родинне,
Життя зробилося тажке,
Не світить місяць вечорами,
Усе що було — не своє.

Дитячі роки проминули.
А спогади про них нам не забуті,
Сади вишневі, та зелена рута,
Та край улюблений, кайданами закутий.

Затихла скрипка, більш не грає,
Тільки черемуха шумить,
Висока постать батька із вусами,
Між нами вічно буде жить.

Ще й по-сьогодні усе передімною,
Пригадую собі той гарний час,
Свій дім, ріку, два білі лебеді,
Та звуки скрипки у вечірній час.

Гніздо родинне розлетілось,
Сім'я по світу розбрелась,
Та наша бідна Україна,
Служити в найми найнялась.



Кучерява Тополя

Над обривом тополя росте кучерява,
Її листя від вітру так ніжно шумить,
Щось говорить воно між собою,
Нас красою чарує, манить.

Я пригадую, в двох ми сиділи,
Пора літня, зелено кругом,
Чарувала природа красою,
Блідий місяць глядів у вікно.

А тополя струнка та висока,
Мені завжди стоїть в очах.
Ти подруга моя і розрада,
Довголітня красуне моя.

Лиш одна ти, що завжди зі мною,
Я говорю з тобою, як тяжко мені,
Я питаю у тебе чи придуть,
Чи повернуться дні золоті.

В своїх спогадах бачу багато,
Все те рідне і миле мені,
Все пройшло, проминуло луною,
Тільки спогади милі залишилися мені.

О, тополе моя, кучерява!
Ти ніколи не зрадиш мене,
Полюбила тебе я душею,
Твоє віття високе, гнучке.

Ти чарувала нас красою,
Шуміло листя з висоти,
Невтомний шелест доносився,
Сіяло сонце навкруги.

Рано–вранці, так кожної днини,
Пізно в вечір, як сонечко спить,
Наче пісню співає тополя,
Наче річечка в гаю біжить.

Я не знаю, за що полюбила тебе?
За красу, за хорошу вроду?
Чи за те, що співаєш мені ти завжди
Про зелені луки та природу?

Я часто думаю, гадаю,
Ця дума десь кудись біжить,
Минає все, літа минають,
А лист тополі все шумить.

Після розлуки та страждання,
Проходить час на самоті,
Думки летять, очі шукають,
А сльози котяться самі.

Скажи мені, тополе моя!
Чи вірна будеш ти мені?
Чи лист, шумітиме для мене,
На схилі віку, в чужині?

Шумить тополя, тихо, ніжно,
Бо вдача вже її така,
А віття пнеться в небо, в гору,
Під хмари, в сині облака.

Вже дні почали уменшатись,
Осінь надходила сумна,
Важко нам буде розлучатись,
Подруга вірняя моя.

Перестала шуміти тополя,
Час прощальний панує між нас.
Наші мрії повернуться весною,
Наша дружба поверне до нас.

А там незабаром снігами засипить,
Морози та холод потисне сильний,
Затужить тополя і листя упаде,
Аж поки повіє вітрець весняний.

Журилась ще довго подруга моя,
А сонце їй усміхалось,
Надходить пора, що тополя моя,
Сном глибоким заснути збиралась.

Своїм шепотом ніжно вона
Жалібну пісню співала,
І одержу свою золоту,
На білім снігу розіслала.



Чарівна Весна

Весна чарівна, мила,
Чекаєм з радістю ми всі,
Рожеві сонячні проміння,
Засяють знову на землі.

Ніжний вітер весняний повіє,
Заговорять поля та луги,
Заговорять високії гори,
Та барвисті узгір'я весни.

Усі ми любили цю ранню весну,
Про яку я Вам хочу сказати,
Незабутні квітучі поля,
Та старенькі похилені хати.

Про весну чарівну та чудесну,
Про бурхливі потоки із гір,
Про квітучі поля та діброви,
Я, напевно, про все оповім.

О весно! Чарівна та чудесна,
Тебе Бог благословив у дорогу,
Скільки радості нам принесеш!
Над усім ти візьмеш перемогу.

Ти підеш у ті сторони світу,
Де багата, родюча земля,
Де Дніпро кликотить беззупинно,
Це була Батьківщина моя.

Де цвітуть білим цвітом черешні,
Та покрита барвінком земля,
Там зозуля безжурно кувала,
Та лунав дзвінкий спів солов'я.

Шуміли верби над рікою,
Вода руслом собі біжить,
А блідий місяць сяє сріблом,
Зоряне небо мерехтить.

О такою була Батьківщина моя,
Нам у серці горяча горіла струя,
А в душі негасала надія,
Нам повернеться радісна мрія.

Передай, розкажи їм, що тужим,
Край покинули рідний давно,
Може сонце весняне засвітить,
Так яскраво як вдома було.

Ми ніколи тебе не забудем
Краю рідний, в неволі живем,
Ми за тебе молитися будем,
Та вірно для тебе служити будем.

Буду вірити, що переможу,
Моя віра стійка та сильна,
Буду вірити, що усміхнеться,
Ще й для мене весела весна.

О весно, чарівна та чудесна,
Ти щороку підеш у наш край,
Від дочок та синів України,
Наш сердечний поклін передай.



У День Матері

Ми вітаємо Вас, мамо!
Цей день призначений для Вас,
Цей день любови та пошани,
Прийміть подяку цю від нас.

Найдорожча наша мати,
Ви ночей недоспали,
І любов свою щиру,
Присвятили для нас.

Пригадую свою матусю,
Пригадую ті щирі слова,
Її веселу, тиху вдачу,
Щирі, безмежні співчуття.

Ми клоним голови низенько,
В пошану матері в цей день,
Прийміть подяку нашу щиру,
Червоні рози від дітей.

Для Вас це, мамо дорога,
В цей день я Вас вітаю,
Це слово, Мамо, це для Вас,
Я кращого не знаю.

Це та матуся, що не раз
Ночей недосипала,
Це та матуся, що в неволі,
Діток повивала.

Виростала, доглядала,
З очей не спускала,
І щовечора по-тихо
Молитву шептала.

Вона вчила вимовляти,
Перше слово — "мама",
І до серця пригортала,
Поки не заспала.

Научила нас любити,
Свою рідну мову,
Милозвучну та співучу,
Прекрасну, чудову.

Наша втомлена мати,
Вас княгинею звати,
Ми корону даруєм,
Для Вас золоту.



Прийшов Час

Прийшов час, усміхнулася доля,
І мене називають—творець,
Лиш для Вас цю поему складаю,
Для душево унулих сердець.

Для тих, що страждають душею,
Для тих, що любили свій край,
Для тих, що не можуть забути,
Наших прадідів віру, звичай.

Ні, я слави собі не шукаю,
Як письменник, поет чи маляр,
Від душі я поему складаю,
Та щаслива, що маю цей дар.

Тож лети моє слово подяки,
Буйним вітрам навздогін,
Та Отцеві в небесних просторах,
Передай найщиріший поклін.

Я радію, що можу покласти
Свої скромні слова на папір,
Для свого народу служити,
Як Отець милосердний велів.

Для людей, що бажають розради,
Для пригнічених горем в житті,
Я для них би хотіла сказати,
Що тужити прийшлося і мені.

Поділитися з ними словами,
Про тягар, що лежить на душі,
Пригадати рожеві світанки,
Наші юні літа молоді.

Пригадати село своє рідне,
Хоч на хвильку, побачити в сні,
Та утішити тих, що довго прожили,
У далекій, чужій стороні.

Щоб ця хвиля рожевих світанків,
Привітала батьківський поріг,
Та сліди, що ходили росою,
Захід сонця та шорох степів.

Все, що було нам любе та миле,
Незабутні барвисті поля,
Ріки, гори та дальні простори,
Наших прадідів рідна земля.

Відгукнися, скорботная нене,
Тим, що сльози пролила за тебе,
Освіти їхню душу повиту журбою,
Та прости за розлуку, мій краю, з тобою.

Чужино, не заступиш ти нам України,
Не загоїш душевні руїни,
І не згасне у серці іскра,
Вічної слави слова кобзаря.

Догоряє ліхтар на вікні,
А бабуся молитву читає,
Та онуків своїх молодих,
Батьківщину любити навчає.



На Березі Ріки

І знову розцвітаються сади,
Росою умиваються світанки,
Рожеві мрії, пахощі весни
Та незабуті лісові фіялки.

Усе вернула нам весна,
Луги, поля та небосхили,
Красу над берегом ріки,
Та цвіт червоної калини.

Гнучкі тополі, полонини,
Густі ліси дрімучі,
Широке поле, наче море,
Та гори співучі.

Було би весело мені,
Як би в рідному краю
Своє лихо утопила б
У річці Дунаю.

Чужа вода не утішить,
Понад берегом шумить,
Та безліч мрій вона наводить,
У синю даль кудись біжить.

Біжить вона, нас не питає,
Бо добре знає свою путь,
Біжить у сині води океану,
А даліше хвилі понесуть.

А я над берегом стояла,
Серце неспокій навістив,
Та не давав мені спокою,
Цей берег був для нас чужим.

Чужий він був, і край чужий,
Вдивлялись ми на води океану,
Та безліч нас таких було,
Цю долю вибрали не знану.

Може та крапелька води,
На хвилях океану,
У край наш рідний попливе,
А я в чужому березі останусь.

Лиш у думках себе потішу
Бо край наш не заступить чужина,
Та не поверне нам те слово материнске,
Та мови рідної тут не почую я.

А бистра річка вдаль біжить,
Та хвиля нам говорить,
На чужині чуже лихо,
Горе моє, горе.

В чужім краю — чужа мова,
І хата чужая,
В чужім краю — чужі люди,
Та журба безкрая.

Уже її не віднайти,
Літа наші втікають,
А річенька собі біжить,
Та в морі пропадає.

Усе вернула нам весна,
Красу природи в полі,
Вернула пахощі весни,
Та не вернула долі.



Зелені Гори

Ой гори мої, гори високі, зелені,
Так милими та рідними мені були,
Ви чарували нас у ранній юності,
В мереживі небесної краси.

Цвіти сади, синіло небо,
Пахло весною, зелений гай шумів,
Ожива все весняною порою,
Так жити хочеться серед вільних степів.

Лунає спів пташиний вечорами,
А мріями охоплюєм весь світ,
Що без переривно котяться великими клубками,
За весь прожитий нами вік.

Де поділися наші юні літа.
Де поділись рожеві хвилини,
Вже ніколи вони не повернуть до нас,
Лиш тільки спогади нам залишились.

Вже надходять похилі літа, золоті,
Наші сили так нишком зникають,
Та про гори зелені, високі, круті,
Як забути про них не вгадаю.

Ми любили природу та поле широке,
Душа раділа, а степ чарував,
Та проміння вечірні рожеві
На добраніч він нам посилав.

Ми не можемо забути, як вітер колише
Колося пшениці, посіви зерна,
Ті стежки де ми часто ходили,
Як блистіла на сонці роса.

Проміння сонця до нас усміхались,
А до уст долітав аромат,
Із просторих долин та підніжжя,
Гір зелених, любимих Карпат.

Білим цвітом акації цвіли,
Черемшина шуміла в гаю,
А сім'я до вечері засіла,
Під зоряним небом, в саду.

Залишились у пам'яті спогади милі,
Про життя землеробів, родючі поля,
Їхня вдача проста та весела,
Щире серце та пісня дзвінка.

О Боже мій, Боже, чому крил я не маю,
Я б летіла із вітром туди,
На ту землю святую ще раз подивитись,
Вчени мені волю, Всевишній, вчени.

Ой гори мої, гори високі, зелені,
Сосною покриті верхи,
А дальше угору біліють, синіють
І в хмарах зникають вони.



Синіло Небо

Зелений лист та синє небо,
Високий берег тихої ріки,
У пам'яті навіки залишились,
А молодість з водою попливла в світи.

Синіло небо, зорі мерехтіли,
Серпанком місяць світив із гори,
Де ви взяли ся спогади юнацтва,
Що привели мене на берег тихої ріки.

Пригадую я тихі літні вечори,
Та захід сонця у рожевім небі,
Та спів пташиний звуки вимовляв,
Наш нарід добродушний та веселий.

Ніжні світанки літньою порою,
Нас зустрічали вранці, на зорі,
Покоси жита скроплені росюю,
Червоні маки, що усміхалися мені.

Гаї зелені з вітром розмовляли,
Та дуб столітній небо підпирав,
А лист безжурної тополі,
Вечірню пісеньку шептав.

Так мило стало на душі,
Думками повернулася до краю,
Бо ж своє рідне, дороге мені,
Рожеві мрії слізьми зустрічаю.

О, яка я рада та щаслива,
Що повернулася думками в давнину,
Та пригадала юний вік безжурний,
Та незабутню рідну сторону.

А я пішла у світ шукати долі,
В далекий світ тримала путь,
Та за горами, та морями,
Служити в найми, як приймуть.

А ти, квітучий краю мій,
Тебе я не покину,
Настане час я повернусь,
Вернуся, як не згину.

Наша земля, наша Вітчизна,
Вона була і є найкращою для нас,
Згадаючи про неї нам жаль стискає груди,
З очей гаряча котиться сльоза.

Пройдуть літа, пройдуть століття,
Високий берег тихої ріки,
Він чаруватиме грядучі покоління,
Та маки в житі завжди будуть цвісти.



На Пошану Матері

У світ далекий, через море,
Летіли матері слова,
Та тільк її передімною,
З'явилася, немов жива.

Як гарно згадати про матір свою,
Що з ранку до ночі трудилась,
Та кожному з нас її слово ласкаве,
На віки святим залишилось.

Лиш тільки матуся трудилась для нас,
Дитячко своє виростала,
Та пісеньку ніжну співала вона,
До грудей своїх пригортала.

Чи можна забути колискову пісню,
Що мати співала дитині,
Чи можна забути ту матір велику,
Що жде свого сина до нині.

Чекала на сина матуся моя,
Він прийде, мене привітає,
У вірі, надії, свій вік прожила,
А сина ще й досі немає.

В цей день всі інші матері,
Родина з квітами зустрічає,
А мати у вишиваній сорочці,
Кобзар онукові читає.

Ідять діти на чужину,
Любіться, братайтесь,
Любіть мову солов'їну,
Свого не цурайтесь.

Вирядила мати сина,
А за ним і дочку,
Та на пам'ять подарила,
Вишиту сорочку.

Святе слово, материнське,
Сильніше від волі,
Ідять діти, на чужину,
Та й шукайте долі.

Розбрелися ми по світу,
За гори, за море,
Та взяли ми із собою,
Лиш чорнії брови.

А матуся вслід дивилась,
Сльозами личенько умила,
Тричі на груди хрест зложила,
Дітей у світ благословила.

Виховала мати діток,
Велику родину,
Та в фундамент зложила,
Прадіда цеглину.

Ця праця мами — не заступна,
Вона заплати небажає,
Бо нев'янучий букет рожів,
Впродовж свого життя плекає.

Ця мамина пісня лунає і нині,
Новонародженій дитині,
Що мачуха на світ пустила,
Рідної мови не навчила.

Такій матусі шлем поклін,
За труд та святе слово,
Матусі у червоному намисті,
Жупан вишиваний навколо.

За великий мамин труд,
Працю беззупинну,
Замість квітів посадили,
Червону калину.

Зацвіте калина рясно,
У саду весною,
Пригадає мати діток,
Своїх за водою.



Журавлі

Я пригадую ранню весну,
Як розцвіталися пролізки сині,
Курличуть в небі журавлі,
Моїх надій вігукнулися хвилі.

Лелеки, лелеки летять із далека,
До рідного краю, у рідне село,
До краю, додому, до рідної хати,
У своє родинне гніздо.

Як радо зустріти цю птицю вільну,
Їхній радісний клич привітання,
Вони радість несуть, вони радість несуть,
Любу вістку до нашого краю.

Це також була їхня любима земля,
Вони всі повертались щороку,
Бо напевно любили її, як і ми,
А після у вирій здіймались високо.

Багато мрій нам наводять вони,
Журавлі, довгоногі лелеки,
Та розгублена мрія в наших серцях,
Наш улюблений край нам далекий.

Ми не були так вільні, як птахи небесні,
Ми не всілях літати в просторах чудесних,
Лиш думками ми вільно летіли,
У просторі степи України.

Про святу та нескорену землю,
Про хоробрість її та звичай,
Тож на крилах цих птахів небесних,
Любу вісточку нам передай.

Журавлі, журавлі, любі птиці,
Привітайте похилі світлиці,
Привітайте червону калину,
Привітайте мою Батьківщину.



Над Озером Село

Вдзовж берега, над озером,
Пишалося село,
Та смугою широкою,
Тяглося у низ воно.

Заквітчане у зелені,
З–поміж дерев виднілися верхи,
Та з гір у низ, на озеро,
Дивилися вони.

Гляділи в низ на морські хвилі,
Що мчалися у синю даль,
У низ та вгору підіймались,
А свіжий вітер повівав.

Прекрасні сонячні світанки,
Нас зустрічали вранці, на зорі,
Піщаний берег, що манив нам очі,
Човни прив'язані хитались на воді.

Рожеве небо схилилось над водою,
Вдалі злучалися з собою,
Навколо різні барви мало,
Як сонце, з моря вириналио.

А у далі синіло море,
Та золотисті сонячні проміння,
Так відзеркалювались тіні,
На тихій ранішній воді.

У сторону виднілись гори,
На другім березі, вдалі,
Тяглися вздовж берега дугою,
Покриті снігом угорі.

А попри цей піщаний берег,
В море заходила коса,
Обросла зеленню навколо,
Неначе острів вигляда.

Човни пливуть сюди здалека,
В тумані світяться огні,
З чужих сторін вони приходять,
Для нас незнаної землі.

Та ось одна нещасна доля,
Вдивлялась в озеро, у даль,
Лиш тільки там, їй здавалось,
Забуде смуток та печаль.

Може вдалі на морських хвилях,
Знайду спочинок утомленій душі,
Та попливу за долею шукати,
Подальше від світу, від рідної землі.

Може розвіється журба по океану,
Та попливу собі, як вільний птах лісів,
У царство нам невідомого краю,
У відкрите море з вітрами навздогін.

Вона вдивлялася на хмари,
На страшний, лютий буревій,
І в цьому часто зустрічала,
Душі утомленій спокій.

Потративши усю надію,
Найкращі друзі, рідний край,
Без цілі стало важко жити,
Краще поплисти в океан.

І так надумала зробити,
Закрила очі голубі,
Та здійснила своє бажання,
Одного ранку, на зорі.

Життя над озером зростає,
Вода у затишку блистить,
А доля нещаслива та жорстока,
Розвіяна вітрами, десь далеко спить.

А на вікні убогої хатини,
Розгорнуті заслони, ще висять,
Підв'язані вишиваною стрічкою,
Мовчазні та із жалем, на озеро глядять.

Село заховує легенду,
Про жінку, що стратила життя,
Та на бурхливих хвилях океану,
Ще й досі плаває її загублена душа.



Осінні Дні

Це був чудовий день осінній,
Ніде хмаринки не було,
Весело, сонячно і тихо,
А листя золотом цвіло.

У різні барви повдівались,
Стояли велетні-дуби,
Навкруг смереки та ялинки,
Що все однакові були.

Зелені були та пишались,
Поміж високих ясенів,
Здавалось, що під синім небом,
Цей образ — велетень висів.

Понижче цього краєвиду,
В підніжжі гір, ріка пливе,
Вода хлюпоче та блистить,
Кудись собі вона біжить.

А гори смугою тяглися,
Росли там кедри та сосни,
А дальше вгору, на вершинах,
Зливались з хмарами вони.

Дивились довго ми у гору,
Цей камінь срібним виглядав,
Синіло небо, наче море,
Великий, Тихий океан.

Вдалі сірілися тумани,
Що простяглись уздовж ріки,
Сідають хмарами густими,
Та шарами тяглись вони.

Неначе вимріяна осінь,
В легендах чули про таке,
Зозуля десь в гаю кувала,
Забула, що вже осінь йде.

Неповторна краса появилась,
Захід сонця прийшов мов ягня,
Що головку свою похилило,
Так покірно на матір глядять.

Я хотіла б те все зрисувати,
О Всевишній! Пошли мені дар,
Щоб могла я те все передати,
Як славетний поет та маляр.

Я б хотіла, щоб слава про тебе,
І діла Твої, Вчителю наш,
Зрозуміли усі покоління,
Тобою створений славний пейзаж.

Із року в рік осінь повертається,
У різних барвах прощають нас вони,
Приходить час, літа проходять,
Минають мрії давнини.



Дівчинка–сирітка

Нічого кращого немає,
Як молодість щаслива,
Весела, радісна буйна
Під хмари нас носила.

Було це літньою порою,
В маю збирались ми гурбою,
А юність буйна та вродлива,
Безжурна, радісна та мила.

Було нас досить всіх разом,
В гаю збирались, за селом,
І де ми тільки не були,
Усіх тягнуло до ріки.

Дерева–велетні навколо,
Плакучі верби воду п'ють,
Прозоре дно, видніє камінь,
Лілеї водяні цвітуть.

Ріка ця була знаменита,
Навколо квітами укрита,
У дереві берег, наче сад,
Блистів на сонці водоспад.

На другім боці рядом з нами,
Схилилось небо над горами,
А хмари сині, голубі,
Проміння сонця золоті.

Дугою зігнута ріка,
Як скло вода блистіла,
А скелі гір тяглися вдаль,
Сосна та кедри зеленіли.

Не було місця на землі,
Гарнішого красою,
А мрії в кожного із нас,
Пливли разом з водою.

Ми посідали навкруги
При березі крутому,
Хто на горбку, хто на траву,
А інші над водою.

Все ожило, все загомонило,
Всі парами сиділи край води,
Лиш дівчинка одна по березі ходила,
Соромлива, вродлива, тихіша від води.

Сумною була, не весела,
Сиріткою з роду була,
Та батька, матері не знала,
В чужих людей вона жила.

Не почула миле слово,
Мамине, ласкаве,
Не вмивала мати личко,
Дитяче рум'яне.

Тяжко було, важко було,
В чужих людей жити,
А ще важче сиротині,
Біль в душі носити.

Гірко стало на душі,
Серце в грудях билось,
Схотіла з світом покінчить,
Напевно, так судилось.

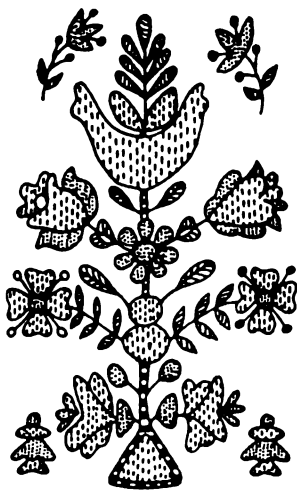
Не могла вона зтерпіти,
Рано–вранці встала,
Залишила дім, де жила,
Та й на вік пропала.

Не вгляділи її дівчата,
Кинулась у воду,
Погубила життя своє,
Та хорошу вроду.

Поплила вона рікою,
За гори, за кручі,
Та русалкою являлась,
На скелях дрімучих.

А дівчата вінець плели,
Кожен раз у літку,
Біля ріки поминали,
Дівчинку–сирітку.





III

Душевний Плач

О Києве!

О Києве! Тебе я не забуду,
Ім'я твоє чарує нас, манить,
До себе в гості закликає,
А серце плаче та щемить.

Були часи, що ми раділи,
Немов на крилах всі летіли,
Та скільки радості було завжди,
Ми всі збиралися туди.

Приманила нас стежка крута,
Ті поля, ті луги та діброви,
Тихий яр, а у ньому Дніпро,
Наше рідне Дніпро та пороги.

Там хатинка в яру похилилась,
Немов плаче, сумує вона,
Ми удвох там ходили весною,
І тоді, як калина цвіла.

Тебе, друже мій, я не забуду,
Твоя праця, безмежна любов,
Де трудився так чесно і щиро,
Не вгадаю чому ти ішов.

Якась сила невідома пхала,
Ти щасливим себе почував,
І щоденно радів, бідолаха,
Як схід сонця тебе зустрічав.

А доля твоя не дрімала,
Не милосердною, жорстока стала,
Так несподівано, неначе сон,
У світ невідомий пішов.

Найкращий друже мій,
Ти нас покинув,
Із волі Вишнього Творця,
Але у пам'яті між нами,
Ти жити будеш без кінця.

Скорився долі, що судилась,
Заснув спокійним сном на вік,
Життєвий шлях твій був жорстокий,
Неначе лютий буревій.

Я залишилась одинока,
На світі жити, в чужині,
Не раз умилася сльозами,
Не раз бажала бути з вами,
Байдужим світ для мене став,
А голос твій усе лунав.

Не раз піднесу вгору вії,
Та це ж не він, то тільки мрії,
Мене потішить на хвилину,
Немов розпещену дитину.

Не раз почну говорю в слух,
Розказую свої події,
Тоді неначе схаменулась,
Та що ж питаю я про них?
О Господи! Його ж нема в живих.

Немов закована в кайданах,
Цей світ для мене став чужий,
Усе, немов змальоване навколо
Мені чомусь засмучено мовчить.

Розказати про все я несилах,
Про цей важкий тягар, що упав,
Так несподівано чому якраз для нього?
О Господи, чому так рано ти забрав?

Проходять дні, проходять ночі,
Немов, як хмари линуць в даль,
Темрява заглядає в очі,
На серці горе та печаль.

Найгірше стане, як погляну,
На ту стодолу, на ставок,
Плакучі верби, біла хата,
Церковця вбога та садок.

Твій вигляд радісний, веселий,
Мене завжди там зустрічав,
Не знаю звідки ти являвся,
Немов на крилах прилітав.

Усе пройшло, усе минуло,
Вітри гуляють за вікном,
Ти спиш спокійним сном мій друже,
Земля покрита білим килимом.

О Києве! Ти всіх приймаєш,
Всіх тих, що йдуть в далеку путь,
Прийми мене нехай спочину,
А вітри буйні загудуть.

Ніхто за мною не заплаче,
Ніколи не згадає,
Лиш вірний друг, що там лежить
Мене він дожидає.

Сонце сходить і заходить,
Терплю важкі муки
Залишилася в світі жити,
Тай на чужі руки.

Як почувеш слово моє,
Не плач, не журися,
Жду на тебе вдень і вночі
Прийди подивися.

Як почувеш цю розмову,
Я пишу для тебе,
Прийди у сні, покажися
Прошу я у тебе.

Це все, що я можу
Дарую тобі
На пам'ять від мене
У вічність тобі.

Лети, моє слово,
У сині простори,
Далеко за хмари,
За Чорнеє море.

Лети, моє слово, далеко у даль,
Де жив і родився печаль передай,
Де два рідних брати тебе ожидає
Скажи—сповісти їх, що його немає.

Скажи хай не плачуть,
Ні батько, ні мати,
Бо хрест, що судився,
Він мусів прийняти.

Остання прислуга, поки я живу,
Цей камінь високий та чорний,
Кладу в головах на могилу твою,
В життя вічне, спокійне і довге.

Хай земля Канадська буде,
Для тебе, як рідна — легкою,
Хай фігура із каменя ця,
Розмовляє—говорить з тобою.

Огонь вічний, що на ньому,
Ніколи не згасне,
Нехай світить вдень і вночі,
Як сонечко ясне.

Ці слова написані мною
З року у рік стоятимуть передімною
У кожную річницю цей листок,
Немов нев'янучий вінок.

Це місце спочинку, що вибрав собі
У краю чужому — на волі,
Твоє тіло приняла земля,
У чужому відкритому полі.

Цей кусник землі, у країні чужій,
Ім'я носить, що варта всім знати,
О Києве наш! Це столиця моя,
Яку не судилося діждати.

У першу річницю прощаю тебе,
Молюся і прошу у Бога:
Прости йому, Господи, що прогрішив,
Усім нам до тебе дорога.



У Широкому Полі

Далеко, далеко у чистому полі,
Де вітер гуля навпростець,
Піду подивлюся, та може зустріну,
Загублене щастя моє.

Так просторе це поле широке,
Легенький вітер шелестить,
Із гір ручай води стікає,
Пташина в лісі скреготить.

Щось рветься на волю,
Щось хочу сказати,
Розвіяти смуток і жаль,
Далеко у поле щоднини втікаю,
Щоб забути тоску та печаль.

О поле широке, шовковії трави,
Покоси пшениці лежать,
Від сонця блистять золоті та барвисті,
А маки огнями у житі горять.

А косарі пшеницю косять,
Жарптиці в'ються навкруги,
А на душі печаль та горе
В мережі літньої краси.

Іноді здається, що поле говорить,
Нас кличе, приходьте усі!
Той клич доноситься здалека
Луна відгукує мені.

Дивлюсь я навколо у простір, у поле —
Лани широкі без кінця,
Дивлюсь на синє небо вгору,
Дивлюсь на води та ліси.

Улюблене поле, скажи мені правду,
Що роблять вони уночі,
Чи ходять стежками, гуляють до ранку?
Чи сплять безпросипно в могилі сирій?

Ти спиш спокійно, а я плачу,
Страдаю, мучуся, терплю,
Усе на світі проклинаю,
Місця для себе на знайду.

Я стою, розмовляю з тобою,
Обізвися, хоч слово скажи,
Як живеш, чи страдаєш без мене,
Чи щасливо живеш без журби.

Так багато у світі дивного,
Не розгадані тайни для нас,
Перервали життя нам з тобою,
Залишилася віддаль далека між нас.

Я щоднини на тебе чекаю,
І хотіла б обняти тебе,
Своє горе тобі розказати,
Будь ласкавий, провідай мене.

Так сумне, не веселе, похмуре,
Наче камінь лежить на грудях.
Так живу, так ходжу, так лягаю,
Зі сльозами встаю на очах.

Несподівано сталося це горе,
Ця розлука з тобою важка
Іду шляхом важким і тернистим
Чи поборю питаю в Отця.

Скільки можна людину карати
Ти забрав, що найкраще собі,
Тож візьми і мене із собою,
Хай забуду страждання земні.

Де мертві душі спочивають
Пішла одначе навістити,
Багато хотіла розказати,
Та й зупинилася у мить.

Хіба ж почують слово моє?
А може справді є життя,
До нього тихо розмовляю,
Може почує звідтіля.

Стоїть цей камінь непохитно,
Панує тиша навкруги,
Чом так спокійний не говориш,
Загробну вістку принеси.

Непорушно спокійно стою,
Думка лине у вічність далеко,
Не діждуся почути я слово твоє,
Бо дорога між нами далека.

Дивлюсь на цей камінь, думки різні надходять,
Щось чарівне, таємне там є,
Нам не відоме важко пізнати,
Обізвися, що–небудь скажи.

Може бачиш присутність мою,
Я стою та дивлюсь на цей камінь
О, як хотіла б я з вами піти,
Бо скучаю без вас до безтями.

Не допоможе нічого: ні стогін, ні жаль,
Не допоможе молитва до Бога,
Відійшов ти у вічність від нас,
Не допоможе мій плач і тривога.

О поле широке, єдина розрада,
Як рідная мати ласкаєш мене,
Вітри буйні говорять зі мною,
А схід сонця голубить мене.

А степ широкий та просторий,
Прийняв мене, мов рідний брат,
Барвисті трави та пахучі,
Від вітру ніжно шелестять.

Навіть дерева покірні, ласкаві,
Бо хоронять мене від жару,
Своє віття широко розкрили,
Шелестять мов говорять вони.

А там хмаринка показала
Кудись вона собі пливе,
То зникне, зміниться, пропаде,
Іноді другу дожене.

Великий світ, як глянеш оком,
Природа творить чудеса,
Те все воно мені далеке —
Цей захід сонця та ранішня роса.

Уже почало вечоріти,
Пора додому повертати,
Голубе небо потемніло,
А зорі світять та тремтять.

Провела весь день у полі,
Згадала рідних я своїх,
Усю родину, що вже спить,
А степ широкий гомонить.

Покінчила розмову свою,
Таке щастя моє, така доля,
Залишилась на світі сама,
А фігура стоїть серед поля.



Ми Зустрінемося Знову

За обрій сонце заховалось,
Темрява стала, тишина,
Життя скінчилось і настала,
Печаль, страдання та нудьга.

Настане час я відійду,
Земля покриє мої моці,
Там разом будем ти і я,
Так мрія скінчиться моя.

Ми знов зустрінемося з тобою,
Згадаєм про своє життя,
Згадаєм все, що було миле,
Про все згадаєм ти і я.

Десь доля моя забарилась.
Напевно в інший край пішла,
Мене шукати перестала,
Важка ти, доленько моя.

Може почувеш, озовися,
Чекаю, жду, поклич мене,
Заглянь у вічі, подивися,
Своїм теплом загрій мене.

Вже рік минув, минає другий,
Журба і туга не кида,
Скоритись мушу та прийняти,
Важка ти, доленько моя.

Сльоза на очі показалась,
Текла у низ по бороді
Не наче струї з гір стікали,
Що бігли в море та зникали.
Бурхливі хвилі їх несли,
Світ за очі вони пливли.

І так усе життя пливе,
Бурхливі хвилі зустрічає,
Так неспокійне та важке,
Пливе та нишком пропадає.

А сльози дальше миють очі,
Стою над берегом крутим,
Говорю з вітром, наче хочу,
Душі своїй спокій знайти.

Схиливши голову в долину,
Іноді в гору підверду,
На думку прийде все покину,
Та в світ далекий полечу.

Напевно прийдеться до віку,
Самій з собою говорити,
Бо нікому журбу сказати,
На груди голову склонити.

Я думала життя щасливе
Чекає нас у переді,
Не знала я, яке то щастя,
Що ждало нас тоді.

Я була б рада, щоб пізнати
Твої сліди де ти ходив,
Я була б рада, щоб почути
Слова котрі ти говорив.

Це був останній день розлуки,
Тоді, як ти мене прощав,
Ти не подумав, що в останнє,
Слова прощання вимовляв.

Я пробую тебе шукати,
Чую, неначе гомонить,
Це тільки шорох доносився,
Не знаю звідкіль він летить.

А постать твоя іще досі,
Немов дивлюся на живе,
Прощався та поглянув в очі,
Щось непокоїло мене.

Даремно жду, даремно плачу,
Бо знаю добре, що нема,
Що він ніколи не вернеться,
В грудях неспой та журба.

Ніяк не можу це прийняти,
Як можна душу відібрати,
Тіло у землю загребти,
О Господи, невже це Ти.

Бо ж все твоя рука творила,
Лихим та добрим наградилася,
Ми просимо в Тебе спасіння,
Ти посилаєш нам терпіння.

Не знаю як діждати краю,
Діждати той щасливий день.
Тугу розсіяти жорстоку,
Тягар усунути з плечей.

Тоді як я закрию очі,
Щаслива буду угорі,
Там тільки небо, тільки небо
Та ясні зорі у Божому вікні.



Тебе Ніколи Не Забуду

Напевно Бог забув про мене,
І світ, і люди, і земля.
Бо я ще досі по ній ходжу,
Без цілі блуджу нею я.

Куди погляну — все те саме,
Німе, похмуре, наче спить,
Думками лину у простори,
Нехай журба моя говорить,
Нехай розсипеться у прах,
Може спочине у степах.

Важко на серці, терпнуть груди,
Очам своїм не вірю я,
Лиш страх обгорне, як згадаю,
Спитати совісті нема.

Якби ти знав, як важко жити,
Без тебе, друже дорогий,
Не знайду слів, щоб пояснити,
Нема з ким горе поділити.

Я пробую іти слідами,
Що ми з тобою разом ішли,
Я пробую знайти притулок,
Душевний плач перемогти.

Так часто згадую про тебе,
Слова ласкаві від душі,
Усмішка мила, душа щира,
Так не забутні ви мені.

Не раз погляну на подвір'я,
Очі шукають у далі,
Твої сліди в траві зеленій,
Остались в пам'яті мені.

Він там щоднини метушився,
Без праці жити він не міг,
Трудився щиро, беззупинно,
Із жалем згадую, як міг.

Часом у сні тебе побачу,
Часом із близька і в далі,
Часом у хату ти приходиш,
На радість бідній удові.

Після сну прокидаюсь уранці,
Повно радості, гляну в вікно,
Чи ми справді з тобою зустрілись,
О як весело, гарно було.

Сама у себе іноді питаю,
Може милюся, може прийде,
Він поїхав із дому далеко,
Повернися, чекаю тебе.

Пустка в домі все панує,
Літа проходять в тишині,
Твоя весела вдача, друже
Залишиться у пам'яті мені.

Неможливо забути, що сталось
Ця подія страшна та важка,
Сиротою осталась без тебе,
Доле моя, чому ти така?

У далеку дорогу я тебе проважала,
Із жалем великим і сльози в очах,
Ти так тихо лежав і спокійно,
Із усмішкою спав на устах.

Я поблизу стояла, дивилась на тебе,
Це останні хвилини, надходив той час,
Що і тіло заберуть від мене,
Бо ліхтар, що горів, вже погас.

Якийсь страх обгортав мою душу,
Закрутилась мені голова,
Прощавай, незабутній ніколи,
Залунали останні слова.

Бо ж не поверне із могили,
Не промовить слово,
Як згадаю зарідаю,
Та й більше нічого.

Розійдися земле нехай я побачу,
Що криєш у собі із віку по вік,
Тож дай нам пізнати, відкрий свою тайну,
Відкрий для нас двері в невідомий світ.

Багато вже знають, це ті, що не з нами,
Це ті, що покликані в царство Твоє,
О земле святая, відкрий для нас двері,
Бо хочем пізнати майбутнє своє.

Непотрібна нікому, забута людьми,
Я нудьгую, душею страдаю,
Чи згадають про мене чи злим чи лихим,
Як живу чи мене запитають.

Так часто дивлюся у простір, у даль,
На красу, мальовничу природу,
Наче рай на землі, наче рай,
А я жити не можу на ньому.

Роблю, що можу із собою,
Вмиваюсь ранньою росою,
Вмиваю очі від сльози,
Рани від жалю та журби.

Нема у мені ніяких бажань,
Без цілі в світі я живу,
Так дні проходять, все минає,
Я думу думаю свою.

Минають дні, минають ночі,
Минають юнії літа,
Минає все, що було миле,
В простори лине та зника.

Я горем прибита — осталась вдовою,
Як билина у полі, що сохне напні
Ні щастя, ні волі, ні кращої долі,
Лиш спогади милі остались мені.



Душевний Плач

Я не знаю чи прийде той час,
Що почую я силу та волю.
Чи відкрию я очі свої голубі,
Чи знайду я загублену долю.

Немов хмари осінні, що линуть у даль,
Як тумани густі над рікою,
Так здається, що небо спустилось у низ
Наче тисне у низ головою.

Та самотність, жахливі хвилини,
Неспокійне, напружене серце моє,
Так безсонні осінні ночі,
Та холодні світанки весни.

Обіжені судьбою стали,
Скоритись мусіли судьбі,
Тяжкий тягар, що ми прийняли,
Несем покійно на спині.

Прибита горем та журбою,
Так проходять години і дні,
Так проходять печальні зідхання,
Так проходять літа молоді.

Ніхто в світі мене не питає,
Вони всі покінчили свій шлях,
Чужина, чужина, не заступиш,
Їх давно вже нема серед нас.

Я не знаю чи прийде той час,
Що почую я силу та волю,
Чи відкрию я очі свої голубі,
Чи знайду я загублену долю.



Приречена Судьба

*У 8-му болючу річницю блаженної пам'яті
Миколи Довжалка, присвячую цей вірш.*

Ця дата незабутня та печальна,
Вона вертається щороку, у цей час,
А зустріч не повернеться ніколи,
У світі грішному для нас.

Ти відійшов від нас давно,
Скорився долі, із світом попрощався,
Твоя відсутність рани принесла,
Та шрам в душі на все життя остався.

Ти ніс свій хрест, приречений судьбою,
Мовчазно, терпеливо, до кінця.
А доленька твоя була жорстока,
Жорстокою чомусь вона була.

Сиротою був із юних літ,
Не знав розкошу дитиною малою.
І так мабуть судилося тобі,
Нести цей хрест приречений судьбою.

Ти не побачиш більш зелені полонини,
Що покриває ранішня роса,
Та мелодійний шорох не почувеш,
Це беззупинна пісня степова.

Не бачиш захід сонця над рікою,
Що у вечірніх тінях засипав,
Та тихий вечір літньою порою,
Як блідий місяць виринав.

Твої очі закрились передчасно,
Вони не бачать світла та краси,
Вони не бачать жалісні зідхання,
Життя загублене моє.

Ніхто мене не потішить,
Ніхто не промовить ласкаві слова,
Куди повернуся, куди не погляну,
У відповідь мчить лиш туга німа.

Утратила я друга дорогого,
Не чую слів ласкавих я твоїх,
Не вернуться вони, лиш опівночі,
У снах мережуться лиш постаті твої.

Ми розійшлися з тобою тимчасово,
Бо так збудоване життя.
Не разом ми на світ родились,
Не разом підем до Отця.

Не знаю я, що діється з тобою,
На лоні Авраама у горі,
Може у сяйві блакитнім торжествуєш
В світах не відомих мені.

А я ще тут, де сонце світить,
В чужому краю я живу,
Свій хрест приречений судьбою,
Покірно на спині несучу.

Спокійно спи, мій любий друже,
У чарах вічної краси,
Де нема болю та зідхання,
Страждань, розлуки та журби.



Холодна Могила

Десь далеко у сирій могилі,
Положився до вічного сну
Де гуляють гучні хуртовини,
Омивають могилу твою.

Із вітрами вона розмовляє,
Сухий лист засипає її,
У степу на відкритому полі,
У далекій, чужій стороні.

Твоя туга до рідного краю,
Не лишала тебе на хвилину,
Вона йшла за тобою слідом,
У засипану листям холодну могилу.

Не діждав ти волі свого народу,
За якого болів та страждав,
Та не раз говорив про матір стареньку,
Як ворог штиками її добивав.

А тепер все затихло, немає журби,
Ворожих куль берегтися не треба,
Може там вже немає печалі, страждань,
На висотах блакитного неба.

Не забудуть тебе твої рідні та друзі,
Не забудуть тебе, сиротину,
Твої рухи, розмова і вдача твоя,
Не забуду про них, до загину.

В очах моїх мережитья щоднини,
Пройдений нами земний шлях,
І так ці милі спогади прожиті,
Твою присутність бережуть між нас.

Навкруг мене усе, як Господь сотворив,
Умивається вранці росюю,
Усміхаються сонцю рожеві лучі,
На блакитному небі весною.

А мені не судилося радість оцю,
Поділити у двох із тобою,
Пізний вечір, зідхання і ночі страшні,
Чародійні звуки неслися луною.

Ніченька темна, нікого ніде,
Страх великий мене обгортає,
Лиш до Бога могла говорити слова,
Порожнеча навколо гуляє.

Жаль великий, і втрата, і тиша німа,
Вони ходять слідами за мною,
І не раз і не два пролилася сльоза,
Від утоми зідхань за тобою.

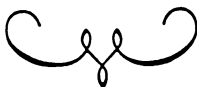
Мені однаково, чи день, чи ніч,
Ті самі думи повивають душу,
Та сама порожнеча у груді,
Бо неповторне нам не вернути.

З кожним днем усе ближче і ближче іти,
І, здається, була би щаслива,
Якби поруч з тобою лягла,
У засипану листям холодну могилу.

Нехай вітри гудуть, повівають,
Світ широкий і воля свята,
Нехай хрест на холодній могилі,
Із вітрами в степу розмовля.

Все минає, проходить, зникає,
Все, що створене жить на землі,
Все кінчає дорогу наземну,
Залишає на віки її.

Тільки місяць, сонце та небо,
І свята віковічна наша земля,
Вони будуть стояти повіки,
Для вічної слави святого Творця.



Мої Спогади

Мої спогади завжди будуть зі мною,
Бо разом ми пройшли цей шлях земний,
У двох ділили радості та горе,
У двох раділи щастям чарівним.

Жили щасливо та весело.
У двох трудилися щиро на землі,
Та навістило нас нещастя,
Скоїлось лихо у сім'ї.

Річниці проходять одна за одною,
А я ще досі чекаю тебе,
Та щоднини дивлюся на те місце,
Де прощав ти навіки мене.

Настала ніч і все стемніло,
А ти заснув не пробудимим сном,
Не бачиш місячного сяйва,
Та зоряного неба над селом.

Куди душею ти полинув,
У цей прощальний чорний день,
Цей білий світ безвчасно ти покинув,
Родину, друзів та людей.

Перестало битися серце твоє,
Та годинник стінний без кінця
Він іде, та щораз відбиває годину,
Ту прощальну годину із чорного дня.

Пуста святиня тужить за тобою,
Та лист на дереві так жалібно шумить,
Вони не чують твоїх слів ласкавих,
Твій слід на ранішній росі простиг.

В інші світи пішов ти від нас,
Що розділяють небо з землею,
Ця розлука з тобою, мов камінь важка,
Та скорботні зідхання наземні.

Тебе зустрічали проміння рожеві,
На світанку в зеленім саду,
Бо любив ти природу, та степ милодійний,
Та ріки, що вільно плывуть та плывуть.

А тепер у прожитому віці,
Все минуле мені дороге,
Лиш у сні я про тебе згадаю,
Лиш у сні я побачу тебе.

А життя одиноке, мов човен на морі,
Що покинув свої береги,
Його хвилі підносять, то вниз опускають,
А шлях ще далекий він мусить пливти.

Так людина пливе у цім морі бурхливім,
Аж поки досягне той берег крутий,
Та спогади свої із вітром розвіє,
В далеких просторах вільних.



На Самоті

Який чудовий світ великий.
Не видно краю і кінця.
Мені здається що на ньому
Жива лишилась тільки я.

Вже знову осінь наступає,
Минає літо золоте,
А спогади про тебе друже
Не хочуть покинути мене.

Сиджу і дивлюся в простори,
Дивлюся на небо крізь вікно,
Тоді згадаю я про себе
Своє зруйноване гніздо.

Не знаю, чим я прогнівила?
Неначе гріх тяжкий вчинила
Чому якраз прийшлося мені
Цей хрест нести на чужині?

Втікаю з дому, їду в поле,
На цвинтарі буваю я,
А там навколо ходять люди
І дехто стогне так як я.

Підійду мовчки, помолюся,
Поплачу трохи, розкажу...
Не має ради треба прийняти,
Втішають люди, я мовчу.

Мовчу і думаю, а може правда,
Що душі їхні у ночі,
Їздять на хмарах у просторах,
Веселі, радісні, швидкі.

Встаю і мовчки промовляю,
Говорять люди, що в раю
На нас чекає щастя, радість,
Не вже туди я попаду?

Сама запитую у себе
Хіба ж таким як я туди?
Там тільки праведні гуляють,
Ніяк не можу підійти.

Усі терпіння і страдання,
Клопоти різні та печаль,
Іноді груди розривають,
Іноді кличе, зачекай!

Сиджу і дивлюся на небо,
На сині хмари у горі,
Лучі від сонця відбивались:
Рожеві, сині, голубі.

А згодом бачу, виїзжає,
Сидить на срібному коні,
Як лицар їде, щось гукає...
Дивним це явище мені.

А потім, після опівночі,
Як місяць світить у ночі,
Русалки бігають — регочуть,
Міють волосся у Дніпрі.

А ніч чудова, тепла, тиха,
Зірочки світять і тремтять.
Іноді згасне, загориться,
Іноді вказують нам шлях.

Блаженні ті, що попадають...
Життя загробне прийняли,
Ім ангели пісні співають,
Безжурні, радісні вони.

Нам важко було розставатись,
Прощати рідних і батьків.
Очі сльозами наливались,
А голос раз у раз тремтів.

А іноді вони приходять,
Святую землю навістять,
Появляться і скоро зникнуть,
В куточку свічечка горить.

Тепер подумай, хто щасливий?
Чи ті, що літають у горі?
Чи ті, що важко здобувають,
Цей рай, що маєм на землі?

Дивні діла Твої, величні,
Для нас ти, Господи, створив,
Усе нам дав, що попросили,
Вічним життям нас наградив.

Неможемо ми розгадати,
Не в силах людських тайна є,
Одне ми можемо сказати,
Що вища сила існує.

Ніхто не знає про майбутнє,
Ніхто не знає де впаде,
Ніхто не знає коли прийде...
Коли Господь нас позове.

Тоді і ми будем щасливі,
Як ті русалки, що в воді,
Тоді і ми побачим хмари
Рожеві, сині, голубі.

А може всі ми посідаєм,
У срібний човен, що пливе.
Там ангели пісні співають,
В блакитне море повезе.

І скінчаться наші страждання,
Пройдений шлях тут, на землі,
Ми тут є тільки тимчасово,
Вічними будем угорі.



Загублене Ягня

Ти вже давно на лоні Авраама,
В святих палатах пир справляв,
На золотих каретах їздив,
Мов цар вселенної гуляв.

А я томлюсь, нудьгою світом,
Немов загублене ягня,
Що відірвалось від отари,
Згубило матір нехотя.

Минають роки у темряві,
В зідханнях мій проходить час.
Та рік за роком, день за днем минає,
А сили юності зникають на очах.

Я бачу тіль твою передімною,
Я ж не сама, ти є зі мною!
Щораз дивлюся на той слід,
Та очі наливаються сльозою.

Безрадна стала я у цьому,
Мушу скоритися судьбі,
Щоразу біль стискає груди,
В чужій далекій стороні.

Усі від мене відійшли,
Лиш я одна тиняюся по світу,
Без батька, матері давно,
А з другом попрощалася до віку.

Ні осінь, ні зима, ні сніжні хуртовини,
Ні звуки чародійні, що ночами гудуть,
Були байдужими, немов погожа днина,
Що ніжно пригортала нас до рук.

Не страшно і не радісно, однаково мені,
І цілі жодної в житті не має.
А тиша наповняє дім,
Та ніч безсонна в очі заглядає.

Себе я заставляю жити,
Прийняти все таким, як воно є,
Бо радість моя відійшла від мене,
У дальші та невідомі світи.

Напевно всі покарані судьбою,
Несуть цей самий хрест важкий,
Що навістив нас ще у раннім віці,
Та білий світ становиться пустим.

Може тоді полегшає серденьку,
Та перестане битися в грудях,
Як пролунає пісня херувимів,
У ясно-синіх облаках.

Може тоді зустрінемося з тобою,
На лоні Авраама, між святих,
Та разом із тобою погуляєм,
Як цар вселенної в палатах золотих.



Буревій

Гроза надходить, потемніло,
Гримить та блискає, гуде,
Шалений буревій зірвався,
Дощами сипе, греблі рве.

Вітер колише деревами,
Траву згинає до землі,
Пилуку вгору підіймає,
Бушує море у далі.

Кипить вода, а хвилі б'ються,
Летять високо догори,
А так падуть на низ, у воду,
Потім руйнують береги.

Поглянь, що робиться навколо,
Земля трясеться, Боже мій,
Гримить та блискає, гуркоче,
Бушує лютий буревій.

Змітає все — не милосердний,
Сердитий вітер завива,
Сонця не стало, потемніло,
Горами хвилі підійма.

А так у безвісті помчався,
Погнув, потрощив, поломив,
Змішав усе, що попадалось,
Лиха чимало натворив.

А згодом знову прояснилось,
Спокійно стало, світе мій,
Пройшла тривога, всі зраділи,
Силу потратив буревій.

Здається буря вже утихла,
Здається дощ та вітер втих,
Лише у грудях щось гуркоче,
Неначе млин, в ухах шумить.

Чомусь не всім однак судилось,
Не всім це щастя появилось,
Не всі побачили ці дні,
Веселі, радісні, вільні.

Не хотіла б згадувати прошле,
А все чомусь мутить мене,
Іноді жаль мене обгорне,
В своїх обіймах береже.

Часом подумаю — нащо родилась?
Нащо пустили мене в світ?
Шовкові шати надівали,
В піснях співали заповіт.

А я росла та виростала,
Юні літа пройшли мерщій,
Багато лиха зустрічала,
Поки нагрянув буревій.

Він прямо в серце затисався,
Душу на щепки покришив,
Неначе човен в синім морі,
Мене в чужині залишив.

Здається буря вже притихла,
Сонце сіяло золоте,
Для тих, що горя не зазнали,
Вони радіють понад усе.

О, доле моя нещаслива!
Куди тепер мене ведеш?
Чи піднесеш мене у гору,
Чи так покинеш та підеш.

Підеш кудись, щоби забути,
Та плач душевний загубить,
Підеш в далекії простори,
Чи в світ далекий полетиш.

Напевно прийдеться до віку,
Цей хрест нести усюди,
Напевно легше я дихну,
Як захолонуть груди.

Тоді утихне буревій,
Тоді щасливою я буду,
Засну спокійним сном на вік,
Про все тоді забуду.



Удова

Палає полум'ям гнів і жаль,
Горить душа огнями,
Гірка доля удовина,
Облита сльозами.

Ой Боже мій, ой Боже мій,
Чому ми не вкупі?
Чому нас доля розлучила?
Ломлю собі руки.

Тяжко–важко жить на світі,
Ніхто не утішить, ніхто не питає,
Бо вдовиця–сиротина
Щастя–доленьки не має.

Як пташка без волі,
Далеко від світа,
Як сирота на чужині,
Ні роду ні квіту.

Чужі люди не питають,
Нікому сказати,
Серце тужить, серце в'яне,
Та ніхто не бачить.

Хто догляне, розпитає
На старість допоможе?
Свої люди, як чужії
Говорить не хочуть.

Сумно, сумно подивитись,
Люди мене знають,
Як зі мною зустрінуться,
Мов не добачають.

Плачуть в ночі карі очі,
Та ніхто не знає.
Рано–вранці удовиця
Сльози витирає.

Не дай Боже лишитися
У світі вдовою,
Одні думають погано,
А другі заздрість сіють свою.

Тай очима великими,
Дивляться з-під лоба,
Та стежками обминають,
А у вдови жалоба.

Може ще раз усміхнеться
Серце на чужині.
Поки ляжу в сіру землю,
В чужу домовину.

Віють вітри, віють буйні,
В степу серед поля,
Тиняється удовича
Нещасная доля.



Тризна

Для Вас це, мамо дорога,
Цей день я добре пам'ятаю,
Ви були з нами, а тепер,
Лиш спогади минають.

Вас вже немає серед нас,
І день за днем минає,
Це слово — мама, це для Вас,
Я кращого не знаю.

Ви залишили білий світ,
Пройдений шлях тернистий,
Життя безсмертне прийняли,
Безжурне, вічне, пишне.

В своїх молитвах до Отця,
Ми молимося щоденно,
За спокій душ, що відійшли,
Життя скінчилося наземне.

Ми вірим, мамо, що сьогодні,
Ви тут є разом з нами,
У іншій формі, як колись,
Душа Ваша між нами.

Хоч ми не бачились тепер,
Цей час іще настане,
Що ми зустрінемося знов,
І будем разом з Вами.

Для Вас це, мамо дорога,
Молитва спільна, щира,
У царстві своїм пом'яни,
Прости, як прогрішила.

Ти ж милосердний є Господь,
Ми просимо у Тебе,
Щоб у царстві своїм оселив,
Слугу Твою, Олену.

Вічная пам'ять!



Подяка

Усім цим друзям, що тут є,
Вітаю Вас сердечно.
Я слів подяки не знайду
Що не забули про вдову.
Ви всі прийшли, щоб разом з Вами
За вічний спокій мужа і мами,
Що відійшли від нас туди,
Де нема жалю та журби.
Щоб помолитись та згадати,
Останню честь свою віддати,
Отця Всевишнього благати,
Щоб оселив їх душі у раю.
Щоб душі їхні там жили,
Без жалю, болю та журби.



Останнє Слово

О, Боже, зніми з нас кайдани,
Нам Україну верни,
Та віру у Бога святого,
Зміцни її, Боже, зміцни.

Любив я тебе Україно,
Душею і серцем, любив,
Та до схилого віку в чужині,
За тебе Господа молив.

Для тебе жив, моя розрадо,
Моя утіхо, краю мій,
Крізь сльози мої та зідхання,
Останній шлю тобі поклін.

Мої бажання я діждав,
Хоч сил уже не маю,
Зложивши руки на грудях,
Спокійно друзів залишаю.

Любіть її, брати мої,
Любіть, як я її кохаю,
Бо нас манить краса її,
Мій краю, рідний краю.

Квітуха моя Україно,
Я боровся за тебе, страждав,
Та в молитвах щоденних для тебе,
Кращої долі у Бога благав.

А тепер я тебе покидаю,
Земний шлях підійшов до кінця,
Моє тіло землею покриють.
А душа перейде до Отця.

У простори небесні полине,
Де сонце сіяє завжди,
Там болів, зідхання не має,
Скорботи, недуги, журби.

О, Боже, прийми мою душу,
У царстві своїм пом'яни,
За гріхи, що вчинив у житейському морі,
Прости мені, Боже, прости.

Заснув глибоким сном наш брат,
Він жив лише для України,
Любив він націю свою,
Та вірним був для Батьківщини.





IV

Різне

На Початку Світу

Ми родились на те, щоби світ існував,
Та служити Отцеві святому.
Ми із праху прийшли і у прах перейдем,
З землі вийшли і в землю повернем.

Як почався цей світ, тоді нас не було,
Бог задумав людину створити.
Він людину створив на подобу свою.
Так почалось життя у раю.

Ще нікого не було, як Адам створився,
Було добре, жив у раю, а так зажурився,
А Господь його питає: "Що сталось з тобою?
Я створив тебе в раю на подобу свою."

А Адам собі подумав, та й в Бога питає:
"Я втомився жити сам без подруги в раю."
І сказав йому Господь: "Дам я тобі пару."
Він з ребра його створив подругу Адаму.

А подруга, Ева звалась, добре собі жили,
І щасливими були поки не згрішили.
Змій до Еви говорив: "Фрукт висить чудовий,
Бог для Вас усе створив, візьми та попробуй."

Не втерпіла, бідна жінка, м'яке серце мала,
Вона яблуко зірвала, та й покуштувала.
Ева перша согрішила, яблуко вкусила,
Та й Адама, бідолаху, тим самим вгостила.

Розсердився вмиць Господь – на Еву сварився,
А Адам не винен був, у гріхах лишився,
Як поглянув він на Еву, та й перелякався,
А зміюка з–за корчів радів та сміявся.

Тоді Ева поглянула, не може пізнати:
"Де подівся ти Адаме?", почала шукати.
Гріх упав на їх обох, себе не впізнали,
Та від стиду своє тіло листям накривали.

З того часу все змінилось, рай пустим зробився.
Вигнав Бог обоїх з раю, на Еву сварився,
Жалувала вона довго, що таке вчинила,
І до змія страшнючого, жаль в душі носила.

"За цей гріх, що Ви вчинили, не можу простити.
Будеш важко працювати, у полі робити."
А до Еви Бог сказав: "Будеш діток мати,
В страшних болях і терпіннях на світ принімати."

Шкода було залишити, вийшовши за браму,
Сльози стали на очах мужеві Адаму,
За те він дружину мав і сім'ю велику,
Так живем ми по сьогодні, хвалимо Владику.

Пам'ятаймо, добрі люди, грішити не треба,
Бо ворота в рай закриті, не заслужим неба.
Лиш по правді та по згоді будем в світі жити,
Бо прийдеться за провину, тяжко заплатити.



Пізнаймо Бога

Я вибрала шлях для спасіння,
Щоб служити Отцеві своєму,
Та пізнати діла твої, Боже,
Щиру ласку батьківську Твою.

Я говорю з Тобою щоночі,
Рано–вранці з постелі встаю,
Та на кожному кроці моєму,
Я присутність відчула Твою.

Ми не бачим Тебе, як людину,
Лиш діла Твої, Вчителю наш,
Та не завжди Тебе розумієм,
Не розгадані тайни для нас.

Ще ніхто не зумів подолати,
Твою мудрість безмежну, святу.
Дай нам правду і сили пізнати,
Щоб служити Отцеві своєму.

У молитвах своїх ми благаєм,
Не покинь нас, помилуй, прости.
Та здіймаючи очі до неба,
Володарем Всевишнім єси.

Ти створив небо, сонце та зорі,
Не збагнуті небесні простори,
Створив місяць, що світить вгорі,
Та гарячі від сонця лучі.

Ти створив землю, ріки та гори,
Та морську не збагнути глибіню,
Всю вселенну та дальні простори,
А людину створив у подобі своїй.

Створив ввесь світ такий чудовий,
Мільйони років вже пройшло,
Та слава, Господи, про тебе,
Безмежне, вічне джерело.

А земля — це велика таємна комора,
Все що маєм, берем з-під землі,
Мінерали, олива, численні багатства,
Усе це створили ті руки святі.

Усі творіння, що існують,
Усі по-різному живуть.
В воді, на зовні та в повітрі,
Літають, ходять та пливуть.

Звідкіль той розум у них береться,
Науки, школи в них нема,
Істота майже не помітна,
Своє влаштовує життя.

Усе, це створила премудрість Господня,
Від заснування світу, із першого дня,
Та із праху земного людина повстала,
Приречена Богом на вічне життя.

Там, де вічне сонце сіяє вгорі,
Та ангели пісні співають,
Там де людська душа безконечно живе,
На висотах небесного раю.

Та криниця любови, Господньої ласки,
Вона вічно пливе, як вода у ріці,
Та щоб світ у гріхах не загинув,
Був розп'ятий за нас, на хресті.



Залізний Птах

Залізний птах здіймався вгору,
Швидко, напружено летів,
У безлюдну простір поміж хмари,
У синє небо від віків.

Клубками сірими та швидкою ходою,
Неслися хмари одна по другій,
А я в страху стривожено сиділа,
В руках Всевишнього, в небесному човні.

А сірі хмари швидко мчались,
Здавалось напрям був у них,
А птах ввесь час здіймався вгору,
Високо вгору, між святих.

Чи це було третє небо,
Де душі правидні живуть,
Чи тільки простір між землею,
Що птах залізний тримав путь.

Вгорі завжди світило сонце,
Небо безкрає, голубе,
Та не розгадане по нині,
Із віку у вік таким буде.

У дивний світ мене везли,
Небесними дорогами літали,
У світ небесної краси,
Через моря та океани.

Везли на крилах птиць залізних,
У синю даль вони здіймались,
Клубками хмари мчались вдаль,
А небо сонячне, як море виглядало.

Залізний птах, потуга, сила,
Тримав назначену він путь,
В країну мріяного царства,
Де ріки золотом пливуть.

Обвита водами земля,
Квітуча, сонячна Флорида,
Простора тиха рівнина,
У дивний світ везла мене машина.

Мене зустріли, привітали,
В хороми панські завели,
Вином та медом напоїли,
В країні вічної краси.

Там пишні пальми розляглися,
на сонячних піщаних берегах,
А море чарувало нас красою,
У рожево–синіх облаках.

Як дивно створена природа,
Усе цвіте, немов весною,
Як мудро світ Він сотворив,
Своєю Божою рукою.

Людині дав права великі,
Бути господарем землі,
На суші, в небі та на морі,
На скелях гострих, угорі.

Побачити всю земну кулю,
Де вічним льодом скована земля,
А другий край квітучий, милий,
Пливе горяча течія.

І справді, дивно, як згадаю,
Цей гарний, теплий, тихий край,
Де тільки літо, любе літо,
Казково–мальовничий край.

І скільки б раз у небо ми злітали,
Та відповіді в нас про це одні,
Бо за життя нам місце дарували
Призначене Всевишнім на святій землі.



Яскрава Зірочка

Одного разу в день погожий,
Після турбот та метушні,
Спочити сіла я на дворі,
В саду на лаві, у тіні.

Сонце ховалося за обрій,
Вже довгі тіні падали у сад
А мрії напливали та зникали,
І так котилося аж поки світ погас.

Надійшов вечір, темно стало,
Ніхто нігде не гомонить,
Затихло все, лиш тільки в небі,
Червона зірка мерехтить.

Знавці говорять, це — Земля,
Що відірвалась від іншої планети,
Може там є у них життя,
Та віддаль поміж нами є далека.

Може і в них так гарно, як у нас,
Може і в них там сонечко сіяє,
А може там нічого вже нема,
Замерзла або згорена літає.

Напевно, що віджила вже своє вона
Та непридатною для життя стала,
Скільки мільйонів років перейшло,
А зараз—червона зірочка яскрава.

Її Венерою назвали люди,
Вона найближчою до нашої землі,
Над ранком в небі десь зникає,
А в вечір першою пишається вгорі.

Світила зіронька яскрава,
Та срібні місячні лучі,
Спадали вниз та розстелялись,
На Святу землю у ночі.

Як вміло створений наш світ,
Колись земля була жива,
А зараз мертвою літає,
У формі вічного огня.

І знову думи повертались,
А я дивилась в синю даль,
Як місяць світить та не гріє,
А вечір тихий, наче рай.

Цей тихий вечір надзвичайний,
Зникає в мріях чарівних,
Місяць пливе у синім морі,
А небо зоряне тремтить.

Так хотілось поділитися думками,
Сидівши довго у саду,
Та про цей тихий вечір розказати,
Про зіроньку яскраву, золоту.



Різдвяна Ніч

Тиха Різдвяна ніч, свята,
Дідух з соломи розстелили,
Калач і свічка на столі,
Усіх дванадцять страв зварили.

На небі зірка засіяла,
Пора вечерю споживати,
Батько молитву прочитав,
"Предвічний Бог", почав співати.

Пречиста Діва Сина родила,
Та в яслах, на сіні, сина повила,
А зірка з неба ясно сіяє,
Дитячко боже прославляє.

Сьогодні Син Божий родився,
Марія Діва — його мати,
На сіні в яслах положився,
Ісус Христос біля ягняти.

Нашого Спаса нині вітаєм,
Він щастя, радість нам сповіщає,
Лягло на сні дитятко нині,
Ісус маленький у Божій Дитині.

Щастя та спокій пошли нам, Сину,
На наші землі, на Україну,
Освяти воду в ріці Йордані.
Верни їм волю, зціли їх рани.

Пошли їм щастя, радість та волю,
Пошли їм, Боже, кращую долю,
Пошли їм спокій та любов щирю,
На нашу землю, на Україну.



Христос Воскрес!

Даремно Бога розп'яли,
Руки у крові замастили,
А гріб камінням закрили,
Святого Господа мого.

Він на Голгофті був розп'ятий,
Живим прибили до хреста,
На третій день воскрес Син Божий,
Та викупив нас від гріха.

Воскресні дзвони, дзвонять всюди,
Радіє світ, радіють люди,
Лунає голос із небес,
Христос Воскрес, Христос Воскрес!

Не плач скорботна Мати Божа,
Твій син воскрес, із мертвих встав,
Та кров свою святу, пречисту,
За гріх вселенної пролив.

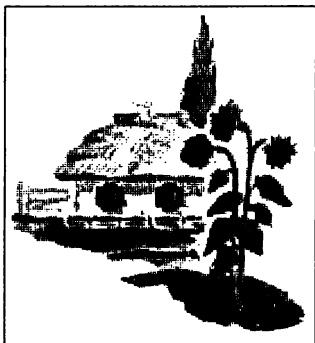
Христос Воскрес! Усе радіє,
Радість велика із небес,
У княжому місті торжествують,
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Великдень – днесь святкують люди,
Наблизився щасливий день,
Здійснилися слова пророчі,
Прийшло спасіння для людей.

Христос Воскрес! Усе радіє,
Радуйся Діво, свята Маріє,
Здійснилось чудо, здійснились мрії,
Лунають дзвони святої Софії.
Христос Воскрес!



Одинока Хатина



1

Одинока хатина дивилася понуро,
Поблизу соняшник і квітка розцвіла,
Нераз з дверей виходила старушка,
Здавалось їй, може уже прийшла.

Нераз у бабусі сльози покотились,
На постаріле личенько своє,
Нераз бабуся Господа просила,
Уста шептали – онуків поверни.

Дивилась, думала та чи повернуть,
Мої внучата у ріднеє гніздо,
Та ось уже хатина похилилась,
А стежку снігом замело.

Проснись, Тарасе!

Проснись, Тарасе! Привітай!
Новонароджену Країну,
Її ти раєм називав,
За неї своє життя віддав.

Без краплі крові ми діждали,
Твої молитви не пропали,
Твій плач та сльози, що пролив,
Із юних літ її любив.

Любив, боровся і страждав,
У наймах долю проклинав,
За рідний край, за батьківщину,
Останню свиту проміняв.

Ти плакав гірко та ридав,
І Богу молився.
Чи в кайданах, чи на волі,
Чи там де родився.

Ти хотів подолати кайдани,
І оплакував долю лиху,
В твоїм серці кипіли вулкани,
Боронив свою землю святу.

Твої сльози лилися рікою
І на хвилях бурхливих пливли,
Омивали Дніпрові пороги,
І високі морські береги.

Устань, Тарасе, та поглянь,
Що прапор синьо-жовтий,
В столиці нашій майорить,
Свобідний, вільний, гордий.

Відродилась Україна,
Правду ніде діти,
І воскреснуть нехрещені,
Козацькі діти.

Сповнилася твоя мрія,
Наших предків слава,
Народилась незалежна,
Свобідна Держава.

Моє Село

Моє село, моє рідне гніздо,
Моє дитинство, та спогади милі,
Ви були дорогими завжди,
У старенькій похилій хатині.

Ранні світанки, рожеві небосхили,
Синій барвінок стелився за вікном,
Біла черемуха, та цвіт червоної калини,
Та степ широкий за селом.

А зараз згадаю, як мило було,
Із жалю душа завмирає,
Село зелене, наче рай,
А небо здавалось співає.

Скоро голівка моя посивіє,
Похилий вік, зближається кінець,
Село моє, та люба річенька,
І те вікно де світить каганець.

Немає там уже нікого,
Пуста хатина у рідному селі,
Підперта солом'яна криша,
Скриплять ворота при дворі.

Моє село, моє рідне гніздо,
Моє дитинство, та спогади милі,
Ви були дорогими завжди,
У старенькій похилій хатині.

Лети моя туго світами,
Лети аж до тої землі,
Де козацькі могили зростали,
Та могутній Дніпро клетотів.



Блакитна Квіточка

Колись і я була дитиною,
Під матірнім покровом я росла,
Росла собі мов квіточка блакитна,
У пахучих травах дитинство провела.

Дитинство моє, моє рідне село,
Моя втіха, моя ти розрада,
Не вернуться вони, не вернуться літа,
Як трава, що на сонці зів'яла.

Стежка в ліс бур'яном заросла,
Та фіялки, що пахнуть весною,
Не побачу я більше родинне гніздо,
Не побачу матусю я свою.

Біля хати криниця, береза гнучка,
Та улюблена мною тополя,
Їхній лист шелестів над вікном
Та зникав у широкому полі.

Милі спогади, як не згадати,
Бо вони найдорожчі мені,
Степ широкий, зелені діброви,
Юні роки на рідній землі.

Може досі любима тополя шумить,
Своє віття береза гойдає,
Те дитя, що у травах пахучих росло,
Десь далеко по світу блукає.

Воно згадує часто матусю свою,
Ніжну квіточку синьо-блакитну,
Білу хату та рідне село,
Любов та віру свою непохитну.



Промінь Сонця

О Сонечко ясне! Чому заховалось?
Чому потемніли проміння твої?
Невже розгнівилось на нас передвчасно,
Невже ми зробились для тебе чужі.

Далеко за обрій воно заховалось,
Утомлене сонце спочити пішло,
А може десь інше, по другому боці,
В замріянім царстві сіяє воно.

А рано–вранці, ще темно кругом,
Враз небо рожевим зробилось,
Знов сонця проміння сміються до нас,
Так ласкаво та ніжно дивилось.

Та й на мене ті самі проміння падуть,
Все те саме, куди гляне око,
Лиш ті радісні дні не судились мені,
Вони стали сумні, самотні.

Наче світ увесь порожній,
Увесь безлюдний та пустий,
Лиш тільки я одна осталась,
А промінь сонця був блідий.



У Саду

В недільний день одного разу,
Сонце гляділо крізь вікно,
Привітом радісним вітало,
Від сну будило нас воно.

Я вийшла в сад, щоб наглядітись,
На літній день та на красу,
На лист розкішної берези,
Та срібну ранішню росу.

Здавалось в озері купались,
Погрузнули в ранню тишину,
Червоні рози та троянди,
Росли у нашому саду.

Росла смерека на узгір'ї,
Та ясень, велетень стрункий,
Пишався вродою своєю,
Та вигляд мав він чарівний.

Хотіла б раєм я назвати,
Цей літній день у лузі,
Те все навколо, що росло –
Найкращі мої друзі.

Мені здавалось, що дерева,
Хотіли чути голос мій,
Мовчки дивились мені в очі,
Мов славно–звісний чародій.

Я так, здавалося, щаслива,
Забула про своє, що мала,
Десь недалеко, у гаю,
Зозуленька кувала.

А любе літечко минало,
Минали дні, години,
Минали літні вечори,
Зникали радісні хвилини.

Цей гарний день уже проходив,
Вечірні тіні падали у сад,
А небо було синє, синє,
Нам сонце усмінулося ще раз.

А ранній вечір повитий красою,
Небо синє та зіроньки сяють,
І нема тому початку,
І немає краю.

Святочний день, недільний день,
До уха дзвони доносились,
Вечірні дзвони з алтара,
Так милозвучно раз у раз дзвонили.



У 65-ий Ювілей

Присвячую своїй подрузі.

У шістьдесять п'яті роковини,
Вітають друзі та родина,
З днем Ангела і лиш в цей день
Даруєм китицю пісень.

Бажаєм многих літ прожити,
Забути лихо, дні сумні,
Та ще пів сотні літ прожити,
Бажають друзі Вам усі.

У цей щасливий для Вас день,
Вітаєм Вас сердечно,
Здоров'я, щастя та добра,
Бажаєм Вам конечно.

Хай шафа грає Вам пісні,
Будьте хоробрими в житті,
Живіть весело та щасливо,
Спокійно, радісно та мило.

Нехай мрії рожеві із Вами живуть,
Утішають Вас кожної днини,
Лучі сонця нехай світять для Вас,
Як рожеві та сині перлини.

Ваші роки пройшли, проминули,
Наче море бурхливе, вдалі,
Так літа молоді проминули,
В цій далекій чужій стороні.

Не тужіть за минулим, не треба,
Ваші друзі — розрада і скарб дорогий,
Бо сьогодні Ви з нами вступили,
У заслужений вік золотий.

Ми сьогодні із Вами радієм,
Виличава трапеза, гучна,
Бо лиш раз у житті зустрічають,
Пережиті, поважні літа.

То ж прийміть від усіх привітання,
Все найкраще, здоров'я міцне,
Щастя, радість та світле майбутнє,
Хай Господь милосердя пошле.



Лиш Для Вас!

Присвячую своїм друзям.

Лиш для Вас проміння рожеві,
Наповняють небесну блакить,
Лиш для Вас у зеленому гаї,
Ручайок безпереривно шумить.

Лиш для Вас черемшина зацвіла,
Білим цвітом весною в гаю,
Лиш для Вас срібний місяць схилився,
У весняну вечірню пору.

Захід сонця прощався із Вами,
Все затихло та гомін пропав,
Лиш улюблену пісню пташину,
Соловей на калині співав.

Ти співаєш пісні соловію,
Про водяну розкішну лілею,
Та про рідне село та руїни,
Безконечну нужду України.

Не внивайте улюблені друзі,
Цьому горю настане кінець,
Бо ж на вулицях міста–столиці,
На верхах майорить прапорець.

Сонце правди яскраво засяє,
Та наповнить небесну блакить,
Годі спати! Вставайте народи!
Час настав рідний край захистить.

Як згадаю про наше минуле,
У сльозах промовляю слова,
Бо ж на серці залишені рани,
Не загоєні рани життя.



Кращого Немає

Планету нашу раєм звать,
Природньо гарно виглядає,
Погожий день, та синє небо
Здавалось кращого немає.

Так мило любо світе мій,
Ніхто краси твоєї не здолає
Вершини гір, зелений бір,
Здавалось кращого немає.

Світанки сонячні рожеві,
Та захід сонця над Дунаєм,
І луг зелений гомонить,
Здавалось кращого немає.

Осінь іде, а небо дише,
Всю землю в залоть вдіває,
Легенько віття шелестить,
Здавалось кращого немає.

Там річенька долиною біжить,
Світанки радо зустрічає,
Зоряне небо миготить,
Здавалось кращого немає.



Святине Моя

Святине моя, ти наш скарб,
Удвох тебе ми будували,
Одну цеглину на другу,
Із року в рік складали.

Наш юний вік, бурхливі мрії,
Невтомна молодість палка,
Так непомітно проминули,
Літа минули крадькома.

Судьба керує чоловіком,
Вона приваблива і зла,
То піднесе тебе високо,
То в бездну кине та зника.

Щасливі були ми разом,
Мирно жили у згоді,
Та часто вдвох ми любувались
Чарами нашої природи.

Господь життя нам дарував,
А світ такий чудовий,
Зелений гай, за гаєм степ,
А небо синє наче море.

Прийде пора, що нас не стане,
Як перейдем у вічність ми,
У світ безжурний та щасливий,
Де нема болю ні журби.

Ми перейдем у життя вічне,
У царство нашого Творця,
Бо все наземне тимчасове,
У вічність підем до Отця.

Те все, що придбане, залишим,
Нічого з собою не візьмем,
Що любе й миле, все залишим,
Як кожен з нас туди підем.

Сумним здається наш кінець,
Про це ми добре знаєм
В сльозах прощатимем цей світ,
Що звали його раєм.

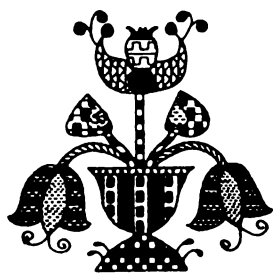
А ти святине наша,
Стояти будеш до кінця,
Пригорнеш інші покоління,
Аж до повернення Христа.

Залишим землю ми святую,
По волі нашого Творця,
Підем в обіцяні хорони,
У життя вічне без кінця.

Одного дня, як нас не стане,
Цей велетень стоятиме,
Наш заповіт йому залишим,
Хай пам'ять разом з ним живе.

Святине наша, ти наш скарб,
Удвох тебе ми будували,
Щастя та горе в двох несли,
Свій труд за тебе ми віддали.





V

Голод України



У 60 Річницю Голодомору.

Оповідання про голод України.

Дзвонили дзвони над селом сумними, тривожними звуками, які пронизувались глибоко у душі тих, які ще були живими, яких ще не встигла поглотити голодна смерть штучного голоду, який створила червона Москва. Ще довго дзвонили дзвони над селом. Вони хоронили одних за другими, та згодом замовкли. Надходив вечір, а ніч під своїм покровом усе закривала від людського ока.

Найбільші знущання над селянами відбувалися вночі, спеціально над мужчинами. Їх забирали з дому на цілу ніч, на допити і там їх мучили, аж поки людина вийде із терпіння та й погодиться, або покінчить самогубством. І вже ранком люди знали кого нестало серед них цієї ночі. Всілякими нелюдськими тортурами збиткувалися над народом, щоби зробити з ними те, що було заплановане. Їхньою метою було — забрати в людей землю, відібрати в них свободу, а на кінець забрати їхню душу. Душу християнську, душу нескореного українського народу. Забрати від них землю,

яка була їхньою розрадою, та знищити усю націю на власній землі.

За селом, на роздоріжжі був поставлений хрест. Поруч нього невелика каплиця, а далше старий, великий цвинтар обкопаний канавою, на якому росли всілякі корчі та старі великі дерева. У цей страшний час, хтось обмотав хрест чорною стяжкою, увесь з гори вдолину, на знак жалоби за тим бідним народом, який умирав від голоду. Під хрестом сиділа померла мати з дитятком на руках, а очі в неї залишилися відкритими. Вона тримала своє дитячко на руках, яке було ще живе і здавалося, що тими відкритими очима вона шукала помочі своїй дитині. Дитина померла скоро після неї. А хрест після цього поломали і викинули його геть, і також знищили капличку.

Знущання над народом далше продовжувалося, а зруйновані порожні села без людей виглядали страшно і непривітно. Вони робили сумне та печальне враження на тих, що мусіли на це дивитися. На весну під снігом знаходили людей, які були розстріляні і покинуті на полі. А деяких викидали з хати на мороз роздягнутих і там вони замерзали від холоду. Найчастіше це робили старим, німечним людям, та малим дітям. А советські активісти заскакували у хату, забирали усе, що можна було їсти, та залишали сім'ю без

ніяких харчів. Забирали навіть варену страву із печі і виливали на смітник. А світ про це не знав і не чув, а як пізніше чув, то не вірив, що таке могло творитися.

Як ми усі знаємо, доля українського народу була жахлива і тільки одне, що можна було собі пригадати із життя селян, як шуміли спустошені степи України.

Так знущалася тодішня влада над нашим народом. І ще сьогодні пробують заперечити, що такого не було.



Голод України

Свого друга поминаю,
Що вже між нами не живе,
Може в просторах десь літає,
Як вільний птах кудись пливе.

Прожив багато він усього,
Найбільш поганого та злого.
Із юних літ став сиротою,
Бо матір втратив він свою.

Голодна смерть їх навістила,
Не милосердно всіх косила,
Матір та брата, що лежали,
Сестричку Анну проважали.

А ти малим іще ходив,
І трьох їх разом хоронив,
Могилу з батьком вдвох копали,
Та трьох їх разом поховали.

А батько плакав та ридав,
Що втратив всю родину,
На цвинтар ночами ходив,
Та відкривав могилу.

Із жалю землю цілував,
А їх до себе пригортав,
Ходив, дивився на могилу,
Ридав: "Івасику, мій сину".

Слова заледве вимовляв,
Бо сили сам уже не мав,
А їли все гниле коріння,
Кору із дерева, з липи гілля.

Два брати в нього ще були,
Свій дім покинули, пішли,
Пішли у світ та не вертали,
Там Богу душу вдвох віддали.

Пішли у світ шукати хліба,
Бо голод в очі заглядав,
А лютий ворог без сумління,
З живого душу винімав.

Усе зерно позабирали
Комори, стайні витрясали,
Інших прикладами побили,
Диявольські ворожі сили.

А люди все несли, що мали,
За харч який–небудь міняли,
За миску стухлої муки,
Золото, срібло їм несли.

Увесь люд падав, як солома,
А гвардія ходила,
Та повні вози з драбинами,
Трупів вивозила.

Лежали всюди по дорогах,
На полі, біля тину,
Усюди трупами укрито,
На землях України.

Кого у ями поскидали,
Кого палили на кострах,
Кого звірі порозривали,
Інші лежали на полях.

А ти і батько ще ходили,
Здохлу конину удвох їли,
Кістяк на полі десь лежав,
А ворон очі вибирав.

Одна людина другу їла,
Їла свою дитину,
А гвардія сивуху пила,
Кав'яр та солонину.

З дітей робили ковбасу,
Хто–зна кого кормили,
З живих та мертвих насипали,
Високі могили.

Село зібралося разом,
З сокирами, гурбою,
Та йшли у напрямі млина,
По здобич за мукою.

Назустріч їм погрозили
Червоні "жупани",
Та з катюшами зустріли,
З землею змішали.

Люд нещасний із гори
Котився у ями,
А за ними куски дерев,
Горіли огнями.

Живі та мертві, всі разом,
У яру горіли,
Знедолені, замучені,
Сини України.

Цей голод створений людьми,
Що Бога не прийняли,
Розп'яли нашу Україну,
Та Бога розіп'яли.

А храми Божі зруйнували,
Усе побили, поламали,
Безвірні нехрести робили,
У церкву коней заводили.

Голодна смерть, важко сказати,
Без серця лютий сатана,
Людською кров'ю упивався,
Святого Бога не боявся.

Таким був голод – тридцять три,
Люди людину їли,
За що невинну кров пролив,
Побожний нарід України.

Росла пшениця, може жито,
І там все трупами укрито,
Вітер колоссям колихав,
А степ, дрімаючи, мовчав.

Одна, сирітка в житі була,
Хлоп'ятко було ще живе,
Може знайдеться щире серце,
Що рідним сином назове.

Сиділа бідна сирота,
У житі край дороги,
Та й кормилось колосками,
Дитятко убоге.

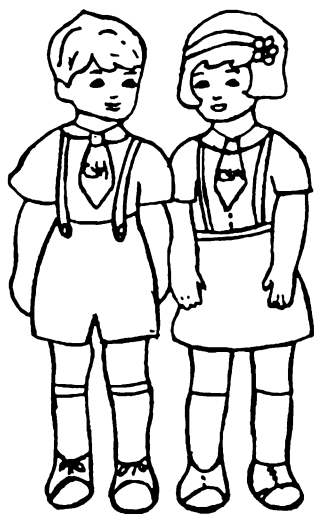
Шуміла в лузі черемшина,
Ніхто не йшов і не ламав,
Червоні маки цвіли в житі,
Вітер з ними розмовляв.

Тиша навколо, усе спало,
Непробудимим, вічним сном,
Спільні могили догоряли,
Далеко в лісі за селом.

Україно, краю рідний,
Ізлитий кров'ю та сльозами,
Ордою зколений, штиками,
Гіркі ти сльози поронив.

Із волі Всевишнього, мабуть,
Страхіття зупинились,
Села травною заросли,
Поля не сіяні засмучено дивились.

А залізні куртини закрили вікно,
Щоб не вийшла у світ таємниця,
Про замучених 7 мільйонів людей,
Що створила червона столиця.



VI

Для наших наименших

Сова

Усе змінилося, минуло,
Затихли звуки журавлів,
Проміння сонця заховалось,
Лиш сич захмурений сидів.

Дзьоба у пір'я заховав,
А хвіст, хто—зна чи його мав,
А очі круглі та страшні,
Сидить, дрімає на стовбі.

Напевно він засумував,
Що літо вже минає,
Він своїх діток, совенят,
У вирій виряжає.

Любив їх страшно і казав,
Вже так їх вихваляє,
Мої найкращі совенята,
Ніхто таких не має.

Вони у мене всі слухняні,
Високо літають,
Цілий день в гніздечку сплять,
А в ночі гуляють.

О так хвалилася сова,
Поки не заснула,
Чи повірите, чи ні,
Вона така була.

А на другий день, у ранці,
Як сова устала,
Вона знову те саме,
Голосно казала.



Двоє мишенят
Казочка.

Двоє малих мишеняток,
Сиділи прикупі,
Їхня мама, ще у ранці,
Пішла на закупи.

Так близьенько притулились,
Одне до одного,
Тай чекають свою маму,
З ярмарку додому.

Вона своїм мишенятам,
Строго приказала,
Щоб нікуди не ходили,
Поки прийде мама.

Їм так дуже хотілося,
Погулять надворі,
Тай зерняток смаковитих,
Поїсти в стодолі.

Подумали тай швиденько.
Прищурили ушка,
Оченята мов зірниці,
Хвостик, як петрушка.

Тай шмигнули із нори,
Швидко, як ніколи,
Через трави, через поле,
Просто до стодоли.

А в стодолу сірий котик,
Прийшов на снідання,
Бо любив собі поїсти,
Із мишей печення.

Сірий котик по стодолі,
Ходив собі босий,
Та щоб мишей не злякати,
Що смакують просо.

Прижмурился, нащурился,
Тай мало що дише,
Раптом скочив він у просо,
Де сиділи миші.

Мишенята хто куди,
Скоро повтікали,
Через поле, через трави,
До своєї мами.

Вони ще маленькі були,
Нічого не знали,
Як у світі треба жити,
Без своєї мами.

Отака пригода сталась,
З мишами в стодолі,
Краще було слухать маму,
Не гуляти в полі.



Жаба та Черногуз
Казочка.

Текла з далека річенька,
Шуміла в ній вода,
Там жаба з жабенятами,
При березі жила.

Була вона щасливою,
Без клопоту жила,
Щодня собі купалася,
У водичці мов сльоза.

Чудова була річенька,
Росли лілеї водяні,
Там жаба на листочку,
Сиділа цілі дні.

Ніхто краще мене,
В ставочку не живе,
Їсти і пити є до схочу,
Чого мені, усе моє.

Сиджу собі на сонечку,
Тай горенька не знаю,
Щодня зелені шати,
На себе надіваю.

Та ось прилетів чорногуз,
По березі шагає,
А жаба з цікавості,
У нього питає.

А звідкіля це ти взявся,
Що ти тут шукаєш,
Чому лазиш по березі,
Та й жаби лякаєш.

Я прихожу на обід,
Хіба ти не знаєш?
Я маленькі жабенята,
Живими ковтаю.

З переляку бідна жаба,
Плигнула у воду,
А чорногуз посміявся,
Я з жабою не говорив з роду.

Страшно стало бідній жабі,
Що робити маю?
Я так само без вечері,
Спати не лягаю.

Попливу я в очерет,
Зроблю хатку з жабурина,
Ніхто мене не злякає,
Буде з мене господиня.

А на вечір, як стемніє,
Чорногузи підуть спати,
А ми усі до півночі,
Концерт будемо справляти.

Низом понад річкою,
У вечірний час,
Розіллється пісенька,
Діточки для вас.



Котик Мурчик Казочка.

Наш котик Мурчик був хоробрий,
Ще й гарний на вроду,
То пташку зловить, принесе,
То іншу зробить шкоду.

То в черевики сховається,
Розірве фіранку,
То в комору забереться,
Поїсти з глечика сметанку.

На горищі у комині,
Там копилось сало,
І там його понесло,
За те дістав чимало.

Усі ми котика любили,
Він нам прощав, як налупили,
Він добре знав, що робить шкоду,
За те дістає нагороду.

Одного разу у садочку,
На сонечку спочити ліг,
Лежить там пісеньку мурличе,
Нащурив ушка у перід.

Чомусь наш котик неспокійний,
І сон бідаку не бере,
То прижмуриться, то муркне,
А то головку підведе.

На гілках гнучкої тополі,
Звірятко гралося, стрибало,
І так докучливе було,
Котові спати не давало.

Скакало з гілочки на гілку,
Униз та вгору мов стріла,
Пушистий хвостик метушився,
Скоріше ніж вона сама.

А котик Мурчик наш голубчик,
Так само хвостиком водив,
І враз мов вихор на тополю,
Зловити білочку хотів.

Вона свій хвостичок пушистий,
Підняла вгору тай тремтить,
А котик Мурчик наш голубчик,
Ще швидше на тополю мчить.

А білочка швидкою була,
Вона просто літала,
Тай на дереві у дупло,
Швиденько заховалась.

А котик Мурчик розізлився,
Ой лишенько мені тепер,
Похмуро вгору подивився,
Та й сльози лапкою утер.

Заплакав, бо голоден був,
Та що має робити,
Піду у стайню, як завжди,
Молочка попросити.

А білочка побігла в ліс,
Про Мурчика забула,
Своєю вдачою вона,
Творила різні чуда.



Пригоди на Човні Казочка.

Ми всі гарненько учимось,
У школу йдем щодня,
Ми дуже любим казочку,
Говорить діввора.

Пішли в ставок купатися,
Поплавати в човні,
Та ось пригода сталася,
Із човником тоді.

Ми мали човник з веслами,
Заплили в очерет,
Гойдалися, гойдалися,
То в зад, то в перед.

Каталися на човнику,
Розгойдалась вода,
А жабеня якимось чудом,
Улізло до човна.

Назвали жабу, капітан
Дитячого човна,
Бо ніхто краще неї,
Не поведе човна.

Тепер ми маєм капітана,
Радіє дівора,
Жаба по човнику скакала,
Та й нишком утекла.

Дівора перелякана,
Втопився капітан,
Він випригнув із човника,
Та й у воді пропав.

Така пригода сталася,
Діворі на човні,
Їх жаба утопилася,
Хоч вірите, хоч ні.

А діти вшанували,
Свого провідника,
Зробили жабі пам'ятник,
На березі ставка.

На таблиці написано,
Трагічно загинув капітан
Дитячого човна,
Він виплигнув у воду
Та й пішов аж до дна.



Зайчик–Стрибайчик Казочка.

Про зайчика–стрибайчика,
Скажу я Вам секрет,
Пішла нарвати квіточок,
Зробити з них букет.

Пішла я в луг зелений,
Щоб квіточок нарвати,
Я зайчика–стрибайчика,
Не думала злякати.

А в лузі там, було багато
Цвіточків запашних,
Нарву собі, зігнулася,
А зайчик тільки шмиг.

Злякався зайчик шороху,
Тай мало що не впав,
Шмигнув скоренько в норочку,
Лиш хвостик показав.

А в лісі під ялинкою,
Свою хатинку мав,
Та зайченят своїх маленьких,
Гарненько доглядав.

Одного разу всі разом,
Прийшли у наш город,
А зайчик–стрибайчик,
Говорить до діток.

Усе досхочу маєте,
Морковку, бурячок,
Всіх овочів досхочу,
І синій кабачок.

Зачув господар та й потихо,
Засів біля грядок,
Зловив у клітку зайчика,
Та четверо діток.

Сумує бідний зайчик,
Якже мені втекти,
Зроблю під низом дірочку,
Та й вилізу з біди.

До ранку бідний зайчик,
Діру в землі копав,
Та на зорі раненько,
Лиш слід за ним пропав.

Господар розізлився,
Та й грізно говорив,
Засиплю дірку порохом,
Щоб зайчик не ходив.

А зайчик–стрибайчик,
На волі собі жив,
І більше вже нікому,
В городі шкоди не робив.



Біографія.

Напевно багато із моїх майбутніх читачів будуть цікаві знати, хто я така та звідки походжу.

Я народилася в Україні, на Поділлі, на рідних землях моїх батьків. Походжу із тихої, скромної сім'ї, народилася третьою дитиною у своїх батьків.

Мій батько за професією був вчителем. Він був обдарований багатьма талантами. Не зважаючи на його здібності, він мусів залишити сім'ю і скоритися своїй долі, яка занесла його там де білі медведі ночують.

Між іншими у вірші "Зруйноване гніздо", я згадую про наше родинне гніздо, яке було зруйноване нашими загарбниками.

Із юних літ я виростала без батька. Жилося в різних обставинах. І при першій можливості всі діти, одне по одному, залишили свій дім та й поїхали у світ шукати кращої долі.

Коли я опинилася поза межами рідного краю, в мене появилось бажання у віршовій формі описати наш квітучий край, який я завжди хотіла бачити вільним. Я писала про життя селян, про нашу Батьківщину, та просторі, зелені степи України.

Я вірю, що є багато таких людей, у яких в серці горить щей досі та незгасима іскра життя, яку засвітили наші предки.

Із любови до нашої Батьківщини і нашого народу, по моїх можливостях, я хочу передати крихту цього надхнення нашим наслідникам. Щоб ця незгасима іскра освітлювала на наших землях дорогу тим, які не мали можливості її пізнати.



